

Nógrádi Kovács György

Végzetes nászút a kastélyban

Nógrádi Kovács György

**Végzetes nászút
a kastélyban**

Regény

**Rajz: Bagó Istvánné
rajztanár**

**Kiadta,
a Robinson Könyvműhely,
Szécsény**

ISBN 963 550 521 3

Nyomda: Ipoly-Print Kft.

1

Ledniczki Réka megállt, egyszersmind megállásra készítette a belekaroló, elbambuló férjét is.

- A kastélyunk - vágott szép ívelésű szemével, leplezett fennkölt-séggel egy irányba, amely a rácsodálkozó férfinak egyszerű, visszafogott bejelentésnek tűnt inkább, mint dicsekvésnek.

- Erre a gyönyörű s hatalmas kastélyra, te csak úgy ráböksz? - adott hangot megütközésének Moldovány Tamás nevetve. - Én a helyedben tánca perdülnék.

- Veled..., s itt?

- Énekelnék, ujjonganék... - áradozott tovább a férfi, semmit sem adva a felesége előbbi ironikus szavaira.

Réka pajkosan megpaskolta Tamás arcát, és folytatta:

- Barokk... Pontosabban neobarokknak épült. Többször megsérült. Legutóbb a második világháború során. Ki tudja, hányszor átépítettek. Egyszer sem eredeti stílusban. Nézd, azokat a timpanon oszlopokat! - mutatott egy hatalmas oszlopra. - Öszvérke szegény, de áll.

- Jókai szerint a nemzetek előbb pusztulnak el, mint az építményeik. Úgy látszik erre a kastélyra is érvényes a jövődölése.

- Valamikor száz holdas park is tartozott ehhez a kastélyhoz. Apa tízhektáros parkkal... Parkkal? Mit beszélek: dzsungellel vette meg. A kastélyt újjáépítette, a parkot, amint látod - körbeforgatott fejével mutatta - rendbe hozatta. Egy állandó alkalmazott, s néhány napszámos dolgozik alkalomadtán a parkban. Rengeteg pénzt áldoz rá apa. Büszke is erre a gyönyörű parkra, és mennyire szereti!

- Most mégis átadta nekünk egy teljes hónapra - mosolygott rá Tamás, csokolózásra ingerlőn, amit a felesége nem fogadott el.

- A nászutunkra.

- Ezt a gyönyörű épületet, egy nagy kastélyt! - ámuldozott Tamás a felesége tekintetét követve.

- Viszont, hiába a szép külső, a sok rááldozott pénz, még csak a földszint egy része lakható, azaz valamennyi szoba kész, lent és fent

az emeleten is, ám apa csak négy szobát tettetett lakhatóvá, rendezte-tett be... Mutatta: - Kettőt ott elöl, kettőt itt hátul.

A férfi az elébe tárul, gyönyörű esztétikus élményétől és az elkövetkező szexuális örömeik előérzetétől feldobottan, váratlanul átölelte a felesége karcsú derekát. Megemelte és megforgatta.

- Juj..., szédülök! - fuvolázta az elcsuklón. - Tegyé le!

- Nem, nem!

- Légy szíves... - könyörgött, ám még így is csak erővel sikerült kiszabadítania magát a férje karjaiból. - Jön Ferkó - súgta, mialatt izgatóttan, kapkodón lehúzogatta felcsúszott ruháját, kisimogatta a gyűrődéseket.

- Ki az a Ferkó? - Gyerekre, legalábbis fiatalemberre gondolt.

- Ő az a bizonyos állandó alkalmazottunk, akiről előbb beszéltem. A kertészünk. Erősen habókos az öreg. - A kezével is mutatta: süsü. - Ám igen jó pofa. - Felkacagott. - Megsimogatja a derekamat. A popómra ver...

- Gyakran megsimogat, veregeti a popódat? - méltatlankodott a férfi, kissé elkenődött.

- Ne féltékenykedj! Mondtam: öreg. Jóval túljár a hatvanon. Hiányos, sárga fogak, torz-borz ábrázat, gnómszerű alkat, mindezekkel ellentétben, olyan erős, mint egy bivaly. Nagyon szeret, mindent megtesz nekem.

- Te ellenszolgáltatásként...

- A háború alatt, lent a faluban légnyomást kapott - folytatta az aszszony, mit sem adva a férje gúnyolódására. Megsérült az agya. Azóta, ha már nem előtte, születésétől kezdve, kórosan pszichopata. Az a mániája, hogy... Megmutatom! Éppen csak végighúzza kezét a derekamon és a csípőmön. Így - utánozta. - Finoman, puhán, holott olyan erős...

- Mint a bivaly. Az előbb mondtad.

- És vihog. Istenem, de ronda, szegény, olyankor és máskor is! Aztán leveszi rólam, vagy más nőről a kezét, mert neki mindegy ki, csak nő legyen, és ugrál. Lomhán, sután, mint a medve. Irtó muris az öreg. Élvezem.

- Tehát nemcsak eltűröd, élvezed is?

- Ha mások kibírják, mert valamennyi szép nővel ezt teszi...

- Az előbb csak nőkről, szép jelző nélkül beszéltél - vágott közbe a férje.

A felesége kacéran bazsalyogva befogta a száját, mialatt folytatta:

- Ha ők kibírják, én miért ne? Kijár neki, mint kutyának a verés, vagy az odadobott csont jobban illik ide? - Levette a tenyerét a férje szájáról, s tovább mondta: - Úgy vigyáz rám, mint..., olvastam valahol, nem jut eszembe, kire..

- Valakire.

- Valakire az oroszlánja. Ő az én Cerberusom. - Megrázta a férje ruháját. - Vigyázz, jön!

Ferkó az egyik hatalmas orgonabokor mellől lépett elő.

Végignézett rajtuk, majd menekülésszerűen visszahúzódott a bokorba.

Tamás önkéntelenül megborzongott. Victor Hugó: A párizsi Notre-Dame Quasimodójához hasonlította. Ugyanolyan gnóm volt, csak a púpja hiányzott, és magasabbnak látszott annak filmbéli szereplőjénél. Előbbi féltékenysége, legyűrhetetlen felelősségre vonássá változott, amiért az ő ápolt és szép felesége megengedte ennek a szörnyetegnek valaha is, hogy megsimogassa és a fenekére verjen, egyáltalán: hozzáérjen.

- Ronda szegény - súgta Réka -, de hihetetlenül vajszívű és szolgálatkész. Ő a...

- Cerberusod. - Már ezt is mondtad, látod megjegyeztem.

- A jobb kezem. Az őrzöm, divatosabban: a gorillám, és a mindenezem. A gondolataimat is kilesi. Reggelenként, ha itt tartózkodom, egy csokor, frissen szedett virág vár az ajtóm előtt... Ferkó! - kiáltott a bokorban rejtőzködő férfira. - Hozd fel a bőröndöket a garázsból -, amelyeket, esztétikai érvekből, a kastélyon kívül, a bejáratí díszes vaskapu mellé építettek. - A kocsit mellett hagytuk.

Fehér Opel Kadett volt. A férfi Fordja Pesten maradt. Réka szerint -, mennyit nevetett rajta útközben: -,nehogy elszökhessen”.

A kastélyhoz vezető útjukat szép és hatalmas virágágyak, gyönyörű dísz- és vadon növény bokrok: orgona, különféle mogyorók, galagonya, fehér jázmin..., a mostanában lekaszált üde zöld pázsit és néhány őri-

ási fa: kocsonyás tölgy, vöröstölgy, nagy- és kislevelű amuri hárs, bükk, vadgesztenye, platán, erdei- és ezüstfenyő, kaliforniai óriás fenyő, hegyi juhar, Atlasz-cédrus..., földig érő örökzöld lombja övezte.

Réka könnyedén, szinte otthonosan mozgott, amíg Tamás az elébe táruroló, meghökkentően ritka szép látványtól megilletődötten, erősen visszafogottan viselkedve, sétált s nézelődött. Csak bent, a szépen berendezett szobájukban oldódott fel, amikor két karjába zárta a feleségét, és a hímneműek szexuális ingerétől felajzva, amely ez idáig kínoztta, az ajkába harapott.

- Juj..., fáj! - sikongott Réka. Térdig felhúzott lábával mókásan kapálózott, végül talpra állt, és gyengéden eltolta magától a férjét.

- Nem értelek - viszolygott az megütközve. - Pesten... - Elhallgatott. Két vállát felhúzta, fejét tanácstalanul rázogatta, homlokán újra és újra összeráncolta a bőrét, szép férfias arcára a megrökönyödés vastag hullámokat korbácsolt. - Mielőtt nem házasodtunk össze: majd ha elvettél! Így régiesen, mert véletlenül sem összeházásodásról csevegtél. Régen idejétmúlt kifogásokkal áltattál, te az Angliában tanuló nő, idejétmúlt nyárszolgár módra, de...

- Ha nehezen is - nevetett közbe a felesége.

- Igen, beletörődtem, mert én mindenkinek tisztelem a nézetét, az elvét. Szeszély. Különös szeszély egy egészséges nőtől, de...

- Eltúrtem.

- Igen, eltúrtem, de most már a feleségem vagy, és... Se nászéjszaka, semmi. Itt...? Igazából át sem ölelhetlek? Éppen csak megcsókolhatlak, megcsókolhatalak, mint otthon?

- De azt gyakran - kacsintott rá a felesége bűnbánón mosolyogva.

- Majd a kastélyban, csacsogtad - háborgott tovább a férje.

- Mást, illetve másként mondtam - komolyodott el Réka. - Kifejezetten kértelek. Zaklatott előéletemre hivatkoztam...

- Nem vagy szűz, rendben...

- Honnét ez az alpári hang? - csodálkozott rá Réka.

- Tisztán, lány módra akarod elkezdni velem - folytatta a férfi, mit sem adva rá. - Gyermekkori illúzió, mondtad és kértél: hagyjalak meg ebben az illúziódban. - Megfogta a nő kezét. - Miért teszed ezt

velem, itt, ahol azt vártam, hogy feloldódsz végre? Már-már arra gondolok, hogy frigid vagy.

- Nem vagyok frigid, s infantilis. Endogén pszichózisban sem szenvedek, még csak szexuálisan aberrált sem vagyok.

- Akkor? - mosolygott rá kihívón. - Igazán nem értelek. Vége a türelmemnek. Elvégre, én is lehetek türelmetlen. Nem?

Réka az ablakhoz lépett, s kilesett. Semmit sem látott, elvont gondolatainak nehezen átlátható burka takarta be a környéket. Ugyanolyan mozdulattal fordult vissza, amint előbb kihajolt, és az ablakpárkányra dőlt.

- Tavasszal jöttem végleg haza Angliából - kezdte elmélázón. Az ablakon beszűrődő napsugárnyaláb kísérteties glóriát font a feje köré.

- Én összetalálkoztam veled - vágott közbe Tamás, mintegy sürgetve az álmatag nőt. - Régi diákkori szerelmünk fellobbant. Ne feledd - emelte fel a hangját, nehogy Réka közbeszóljon -, két évig jártam veled a gimiben.

- Te a harmadikba léptél, amikor én elkezdtem az elsőt. - A férje mellé billegett, s bujálkodón megcsípte. - Látod, mennyire pontosan emlékszem?

- Azt hitted, én elfelejtettem?

- Remélem is, hogy nem - fokozta előbbi bujaságát egy létrafokkal feljebb.

- Már első találkozásunk után - emlékezett vissza a férfi nosztalgiába hajló hanglejtéssel - megtetszettél nekem. Téged tartottalak a legszebb lánynak az egész suliban. Heves udvarlásba kezdtem. Te, ha nem is szerettél belém... akkor, szimpatikusnak véltél, ezért végig velem, csak velem jártál... Aztán én befejeztem a gimit, a Testnevelési Főiskolára kerültem, te Angliában tanultál tovább, ott is érettségiztél, vagy fejezted be a középiskolát. Egy ideig leveleztünk, azután...

- Egy idő eltelte után, nem válaszoltam neked, azért minden abba maradt.

- Én ettől függetlenül végig szerettelek. Csak természetes, hogy miután hazatértél, rövid...

- De heves.

- Udvarlás után megkértem a kezedet. Te...

Réka csiklandozás szerűn hozzádörzsölődve, beléje fojtotta a szót.

- Melyik nő utasított volna vissza - duruzsolta a fülébe kacagva -, ennyire csinos, magas, sportos küllemű, diplomás férfit?

Mind a két kezével átölelte a férfit, fejét a mellére hajtotta.

- És ugye - kacagott tovább, előbbi, kihívón sikkes hangján -, az sem kutya, hogy milliomos szüleink, egy s ugyanazon vállalat és pénzüintézet fő részvényesei, mi leszünk az örökösök, élünkben a vállalatuk s pénzüintézetük elsőszámú vezetői...

- Közé tartozunk majd, ahol a mi szüleink többek, mint szimpla részvényesek, ugyanis a te apád ötvenegy, az enyém negyven százalékból érdekelt, tehát tulajdonosok.

Talán azért hozták ezt elő, mert a szülők kifejezetten ragaszkodtak a házasságukhoz, noha Tamást egyáltalán nem kellett erőltetniük. Rékát, a Londonban tanult közgazdászt, elsőszámú tanácsadónak, Tamást - annak ellenére, hogy ő csak Testnevelési Főiskolát végzett, jelenleg sportújságíróként dolgozott az egyik országos lapnál, igazgatónak szánták.

Tamás ugyanúgy, mind a két kezével átölelte, és legyűrhetetlen szexuális ingerétől űzve, hím galambhoz hasonlóan, heves udvarlásba kezdett, hogy mielőbb magáévá tehesse, akit szeretet, nem beszélve róla, hogy egyben a felesége volt.

Ám Réka, mint annyiszor, most is ellenállt.

Finoman kibogozta magát a férje erős karjaiból, és a legközelebbi fotelhez lépett. Nem ült le. Fejét lehorgasztotta. Kinyújtott ujjait a férfinak háttal állva, a fotel plüssbársonnyal bevont kartámlájához nyomta.

- Hiába jártunk a gimiben két évig együtt - rebegette a felingerült férfit visszatartón -, hiába udvaroltál nekem most tavasszal...

- Igaz is - vágott közbe a férfi, előbbi felhevüléséből adódón remegve, a visszautasítottak dacos, rekedt hangján -, alig csókolnál meg. Azt a keveset is én kezdeményeztem, csikartam ki. Egy ponton túl, végig hidegen viselkedtél. A gimiben kezdődött el, néhány hónappal ezelőtt folytatódott, és amint érzem, tart itt a nászutunkon is. Kedves vagy, olykor lenyűgözőn viselkedsz, hízelelsz, tetszelelsz...

Réka váratlanul kiegyenesesedett, és kacéran szembefordult a férjével.

- Melyik nő nem akar tetszelegni a férfiaknak? - Az asztalon könyv hevert. Felvette. Belelapozott, s a vége felé kifordította. - Bozzay Margit: A lecke vége. Néhány hónapja olvastam, ugyanis, miután hazatértem Angliából, néhány hetet itt töltöttem, pihentem a kastélyban. Azóta hever itt. Hallgasd csak!

Nem szó szerint olvasom: Egyes görög múmiák körme festett. A bibliabeli Eszter parfümbe pácoltatta a testét. - A férjére lesett. - Élve, halva nem tudom. Tovább olvasom: Judit, amikor Holoferneshez indult, Ruth, amikor Boáz udvarolt neki órákig szépítkezett. Bilkisz királynő, Sába királynője Adentól-Jeruzsálemig vízzel hígított rózsolajjal locsoltatta le a sivatagot, amikor Salamon királyoz ment. Semiramis frissen szedett rózsaszirmon hált, hogy a bőrébe ivódjék az illata. Kleopátra párfömben, Poppea számártejben fürdött. Medici Katalin keményítős maszkot használt, Beauharnais Josephine illatos mosuszt kevertetett kastélya építésekor a malterba. A nők a XVIII. században krétát és citromot használtak...

Becsukta a könyvet, és visszarakta az asztalra. Kihúzta magát, oldalával az asztalnak dőlt és folytatta:

- Mindezt azért, mert női mivoltukból adódón, génjeikbe itatódott, anyáról anyára öröklődött ösztönüktől serkentve, tetszeni akartak a férfiaknak. Mindegy kinek...

Lepkeszerű lány pillantása az értetlenkedő férfi arcára röppent.

- Én is nő vagyok. - Előbbi jókedvét messzire dobva, maga elé révedten rebegte tovább: - Illetve voltam...

A férje riadtan elébe lépett. Felesége két tenyerét a kezébe temette, és arra kényszerítve, hogy szembenézzen vele, gyengéden megrázta.

- Te... te - hebegte, miután az riadt madárként rászegezte, mély bánatának harmatától kéken csillogó tekintetét.

Réka kihúzta kezét a férje tenyeréből, s visszalépett az ablakhoz, de most nem nézett ki, fejét lehorgasztva, háttal ácsorgott előtte.

- Te..., semmit sem tudsz rólam, Tamás -, suttogta, majd váratlanul megfordult, de a fejét továbbra is lehajtotta. - Tudom, előbb kellett volna elmondanom. - A férjére szegezte befátyolosodott, nagy szem-

golyóit. - Most, bármi történik is ezután, bevallom neked. Jóváteszem végre régebbi mulasztásomat, bűnömet.

Idegesen játszott az ujjaival. A napfény, előbbi éles fénysugárfoszlányai, hogy még szebbé varázsolják, valósággal bearanyozták feje tetején a hajtincseket. Maradék sugaraikat reflektorszerűn, a falon függő képre ontották. Amely képre, Tamás valósággal rácsodálkozott, ugyanis: aranyozott blonden keretben - maga a keret több száz ezer forintot ért - Rembrandt világhírű: Éjjeli őrjáratához nagyon hasonló, ismeretlen festményt fedezett fel.

Csak nem Rembrandt mégis?

Nem, de nem is reprodukció, jött rá azonnal: ismeretlen festő lehet, ugyanis Rembrandt reprodukciót, csak nem foglalnak ennyire értékes keretbe! Egyébként Rembrandt: Éjjeli őrjáratát -, ha jól emlékezett - Amszterdam Rijks-múzeumában őrzik...

Réka szavai térítették vissza eredeti, nem a legkellemesebb helyzetének zavaros sodrásába.

- Tizenkét éves lehettem. Szép, fejlett lány voltam, amikor egy férfi, hogyan s mint, nem emlékszem, felcsalt a lakásába, ahol... - Szép ívelésű ajkát összeszorította. Szemét lehunyta. Hosszú szempillái, messze felkunkorodtak. Közepesenél szebb arcán a lehiggadt, de most újra feltörő ijedtség régi rémképei hullámoztak. Vékony, hosszú ujjaival, mereven a combjába markolt. - Kettő, három... Nem tudom, hányan lehettek, mert a végén valamennyien takonyszerű, képlékeny ragacsokká torzultak, amint egymást váltogatták rajtam...

Összeborzongott. Régebbi undora új utakon tört fel a mélyből, rázta össze beinduló, öreg motorként.

- Brr...rú! Máig borsózik a hátam, ha azokra a szörnyetegekre gondolok, arra, amit átéltem, elszenvedtem.

Minden átmenet nélkül a férjére meresztette, zavarosan bemattosuló, nagy szemgolyóit.

- Nem undorodsz tőlem? - sírtak a szavai, holott a szemei, továbbra is szárazak maradtak.

Tamás szorosan melléje lépett, és gyengéden átölelte. Nem a nőt, a szenvedő, a segítségre szoruló embert babusgatta, vigasztalta.

- Évekig szenvedtem - folytatta Réka valamivel másabb, megnyugodtabb hangon. - Több pszichológus kezelt, azalatt is, mialatt a gimiben veled jártam. Mennyire, de mennyire utáltam a férfiakat!

- Engem is? - csúszott ki Tamás száján, holott nem akart közbeszólni.

- Te a barátom voltál, s nem férfi. Hanem - folytatta kissé felemeltebb oktávval, nehogy megzavarja a férje -, alig jöttem rendbe, azért csak alig, mert még nem gyógyultam meg igazán... Akkor leszek újra teljesen egészséges, mondta a kezelő profom, a rendkívül szimpatikus öregúr, ha majd én is ugyanúgy kívánom a férfit, valamelyiket, akit kiválasztok, megszeretek, amint az engem.

Hosszabb idő után, most először, felnézett a férjére, és elmosolyodott.

- Egyszer evezés közben a Dunán, második gimnazistaként, szorosán magadhoz szorítottál, és életemben először, igazán nőnek éreztem magamat. Emlékszel?

- Lehúztad a fürdőruhád felső részét, viszont én...

- Szabadkoztál, holott akkor én, akkor s ott, neked adtam volna a testemet s a lelkemet. Te..., odébb húzódtál tőlem, merthogy meglátnak a barátaid, és rossz nőnek vélnék, szemérmesen kerülted a kurva megnevezést.

- Nem rossz nőt, könnyűvérű nőt emlegettem - nevette ki Tamás, mialatt felváltva simogatta a felesége haját, végül a két, hegyes, dús keblén akadt meg a keze, amit az, feleséghez nem illőn, gyengéden elhárított.

- Még mindig beteg vagy? - aggodalmaskodott Tamás, miután levette a kezét a felesége hasáról, ahová az előbb letolta a melléről, és a széles csípőire rakta.

- Újra, ha nem is beteg... - habozott -, de hallgass csak tovább!

Odébb húzódott a férjétől. Idegileg összetörődött testét a legközelebbi fotelhoz vonszolta. Nehézkesen beleereszkedett, és macskaszőrűn, védekező pózt felvéve összekuporodott.

- A szüleim -, folytatta, most már ott - nagyon rosszul éltek. Egyik éjjel, azt a bizonyos sosem feledhető éjjelt, végigveszekedtek. Mindent hallottam. Borzasztó, miket vertek egymás fejéhez! Én, kifeje-

zetten szégyelltem, hogy az a két veszekedő idegen, a szüleim. - Nagy, két szemét egy pontra szögezte. - Anyám reggelre meghalt. Mai napig apámat tartom a gyilkosának, noha a boncolás eredménye szerint, tüdőembólia végzett vele. A temetésekor összeroppantam. Hónapokig feküdtem az egyik, ismert szanatórium pszichiátria osztályán. Paranoia. Hallottál róla? Ne ijedj meg, bár elmebaj ez is, de gyógyítható.

Nem folytatta, mert kintről zörgést, nehézkes lépteket hallottak.

- Ferkó. A bőröndjeinket hozta fel - ugrott Réka az ajtóhoz. Kitérta, és enyhén nekidőlt. - Hozza be, Ferkó!

- Nem merem - huzakodott az. - Megver.

- Fél tőled - fordult vissza Réka. Kezével az ajtófélfának támaszkodott, és erőltetetten a férjére nevetett. Bármennyire leplezte, egyetlen pillanatra sem szabadult meg az előbbi zord idők felemlegetésétől, ha kicsiben is: átélésétől. Valósággal vacogott.

- Leteszem. A kertben leszek. Szóljon a kisasszony, ha szüksége lesz valamire! Hi-hi-hi! - nevetett, és ugrált.

Tamás nem láthatta, viszont a hang, amelyet kiadott, hatalmas lábainak tompa pufogása a kövön, egyenesen összeborzolta az idegrendszerét, elrettenésre készítette.

- Rendben van. Kösz! - Réka visszalépett, és csodálkozó, tágra nyitott szemekkel meredt Tamásra. - Képzeld el: mind a hat bőröndöt felhozta.

- Egyszerre?

- Összekötözte. Kettőt ezen - mutatta -, kettőt azon a vállán, a többi a kezeiben cipelte. Majdnem hetvenéves, és látod, mennyire erős!

- Mint a bivaly.

- Én neveztem így. Utánzol? Szégyelld magad!

Visszaült a fotelébe. Annak a karját simogatta, mialatt tovább beszélt.

- Angliában gyógyultam meg, váltam ott újra nővé, kacérrá, csábítóvá, boszorkánnyá, tündérré..., amint akarod.

- Összeakadtál valakivel, és beleszerettél. Igaz?

- Egy tanulmányi úton kint lévő orvossal. Doktor Gyöngyösi Simonnak hívják. A fejem búbjáig beleszerettem. Naponként, s ahol ő

akarta: mindenütt az övé lettem: nálam s nála, sőt a Temze-partján, a kikötőnél, egy nagy fa tövében, az Oxford Street végén a dóm falánál, a West Endben a fűben heverve, a Towerben a folyosó egyik zugában, a Highgate temetőben, már-már betegesen újra és újra, csipetnyi szégyent sem ismerve... - Bocsánatkérően lesett a férjére. - El tudod képzelni?

- Nagyon alantasan soroltad, rám nézve megalázó, de... - vonakodott.

- Bocsáss meg! Nem kellett volna, illetve házasságkötésünk előtt kellett volna kitalálnom előtted, közölnöm mindezt, amint akartam is, hogy megundorodj, s végleg kiábrándulj belőlem, és csak véletlenül sem vegyél feleségül! Buta, „cselédmaris” kifejezés, de nem tudok jelenleg tartalmasabbat. Viszont ha...

- Várj csak egy kicsit! - állította meg a férfi. - Beleszeretél. Lép-ten-nyomon az övé lettél... Tovább?

- Nincs tovább! Megunt, és egyszerűen faképnél hagyott.

A fotel karjára dőlt, és hevesen felzokogott. Mindene rázkódott. Bánata elektromos hullámokká változott, összetörött teste körül vibrált, megrázva a férjét is, aki a felesége mellé guggolt, s fokozatosan rátörő elkeseredéssel, amelybe, több maroknyi undor is vegyült, lanyhán, csupán jólneveltsége diktálta udvariasságból megsimogatta a haját.

Réka, mint annyiszor szeszélyesen hangulatot váltva, felemelte a fejét, bánatától még jobban megszépült arcán vastagra hízott könnyfolyam csurgott alá.

- Biztosan feltetted magadban a kérdést, mialatt hallgattál: mindezek után, vagy ellenére, miért mentem hozzád feleségül?

- Miért?

- Mert szerettelek. Mialatt udvaroltál nekem, megszerettelek.

- A szerelem és a szeretet között...

- Nagy a különbség - heveskedett az új asszony, könnyeit nyelde-sőn. - Szerelmes vagyok beléd. Sohasem hittem volna el, ha mástól hallom, hogy két férfit is szerethetek egyszerre. Az elvonulóban van, ez most születik.

- Hacsak most születik, valójában még nem létezik, Réka! Te most is csak őt szereted, s nem engem.

- Viszont, ha türelmes leszel hozzám, ha átmenetileg nem feleségként, hanem barátként kezelsz, én mindent megteszek, hogy elfelejtsem Simont, és egyedül téged szeresselek. Igazi szenvedéllyel szeresselek. - A távolba férta, előbbi könnyeitől lassan felszáradó nagy szemét. - Anatole France szerint az élet egyetlen nagy műve a szenvedély: Az alkímiás tűz, a bölcsek kövének létrehozója... Ezt, én teszem hozzá: az örök szerelem.

- Ami nincs, mert a szerelem nem örök.

- Az enyém, ha nem zavarasz el, az lesz. Az utolsó leheletemig téged, kizárólag téged szeretlek majd. Én, mint általában a nők, igen hűséges típusú egyéniség vagyok. Sohasem égek ki, mint a férfiak, akik mindig valami újat: izgalmat, változatosságot keresnek a nőkben -, véljük veletek szemben mi, azért az ellentét, ezért hűségesebbek a nők -, nem szeretjük a változatosságot. Körömszakadásig ragaszkodom hozzád.

Még mindig nedves szemgolyóit a férjére szegezte. Az előbbi, teljes idegrendszerét megrázó bánat, az erotikus örömei élővetületeként, sokszínű csillogó szivárvánnyá változott.

- Amiket elmondtam előbb, ha megteheted, ha lehetséges egyáltalán, felejtsd el! Ezt kérve: miért mondtam el mégis? Hogy a magam teljes valóságában, lelki meztelenségében megismerj. Mert én ezen túl sohasem hazudok neked, amelynek előfeltétele, több mint zord, ha nem is szennyes, bemocskolódott múltam teljes feltárása. Sejtjeink az agyban lévő ganglion idegcsoportok kivételével, azok ugyanis csak hét évenként cserélődnek ki, állandóan elhalnak, helyükbe újak születnek. A régi testem, a bemocskolódott testem, nincs többé. Viszont, ez az új, a jelenlegi, csak a tiéd lesz. Mikor? Ma..., ne haragudj rám, nem. Egyszer bejövök hozzád, és attól a pillanattól kezdve nagyon boldogok leszünk. Olyasmit kapsz tőlem, amit nőtlől ezelőtt sosem. Addig, légy szíves, legyél türelmes! Egyelőre te itt laksz, én hátul apám szobájában.

Felállt. Zsebkendő híján kezével maszatolta szét hőszerűn tiszta arcán a rászáradó könnyeit.

- Csókolj meg, mert elmegyek!

A csók, amelyet váltottak, nem a nászutasok mindent elvesztő, erotikusan egymásba forrasztó..., régen együtt élő párok unalomig megszokott csókja volt.

Miután Réka kiment, Tamás az ablakhoz sétált. Két öklét elkeseredetten a halántékához szorította, és - a vadon ősnnyugalma, érintetlensége után vágyó farkasként - elfojtott ordítást eresztett az ígéretesnek induló, de néhány perc alatt semmivé foszló boldogsága után, az anynyira várt, s hirtelen áthághatatlan ködbe burkolódzó nászéjszakája, mézeshetei miatt.

Rettenetesen csalódott. Egyelőre fel sem foghatta igazán a mértékét: a lelkében, az idegrendszerében okozott veszteségét, amit később, ha lecsillapodik kissé, férfiúságán okozott sérelmét, részletesen átgondol, értékkel s cselekszik...

A szép parkon túl romantikus hegyoldalt fedezett fel. Hatalmas ősfák fedték be, vadvirágos, bokrokkal telepötyögtetett, selymes fűvű tisztásokat takartak el, a mindezt felfedezni, leleplezni akaró szemei elől. Mindezek ellenére őt, előbbi tragédiájából fakadón -, mert, ami itt történt, az igenis tragédia - most nem a gyönyörű látvány, hanem a hegy aljába fúrt pince, Rékától hallott borzalmas története birizgálta meg, amely ugyan nem látszott onnét, ahol állt, ő azonban akaratlanul odaképzelte.

Szénbányát nyitottak, azonban valami okból kifolyón, száz-százötven méter után, valószínű, az első világháború miatt, váratlanul abbahagyták a munkákat. A bejárat elejét óriási bazaltkövekkel rakták ki, amelybe hatalmas és legalább két centi vastag - csak robbantással eltávolítható - vasajtót ágyaztak be.

Aki ismerte, annak az óriási vájatnak -, amelyet itt egyszerűen pincének neveztek - a történetét, messzire elkerülte.

A szájról szájra járó történet szerint, a kastély gyönyörű, de feslett életű úrnőjét, ezerkilencszáztizenkilencben, a kommuné alatt, a frissen kinevezett népbiztosok: a kommunárok, kihurcolták a kastélyából, megerőszakolták, utána ebbe a borzalmas pincébe zárták. Évek múltán találták meg a csontvázát. Később két gyilkosság is történt a faluban -, egymástól teljesen függetlenül -, az egyik lány volt, a másik

asszony, holttestüket ugyancsak ebbe a borzalmas pincébe rejtették el, találták meg. Végül a pincéhez fűződő monda legszörnyűbb története, a második világháború végén zajlott le. Az oroszok tizenegy nőt zártak ebbe a hatalmas, sötét üregbe, ahol többször megerőszkolták őket, majd rájuk zárták az ajtót... Miután megtalálták - nem e kis faluból, a környék településeiről szedték össze, terelték oda őket - valamennyien meghaltak. Pánikba estek. Összevissza taposták, karmolászták, harapdálták egymást...

Tamás, gondolatainak végére érve, az ajtóhoz sétált, és behordta a bőröndjeit. Az övé volt a több, ugyanis a felesége, az elmúlt hetekben többször is lekocsizott, teljesen berendezkedett. Úgy látszik - sanyargatta a gondolata -, előre eltervezte, hogy külön laknak majd.

Réka bőröndjeit elvitték. Ki más, ha nem az öreg?

- Brr! - borzongott. - Ferkó! Simogatja, fogdossa, közben táncol és röhög! Na hiszen!

A természettől beletáplált embrionális fejlődése közben elkülönült neme miatt, ősi ösztönétől üzve, nemi kielégületlenségének furcsa egyvelege: dühroham, harag, ingerültség kínozza.

Hiába szerette Rékát, ezekben a pillanatokban -, ha nem is gyűlölte, mert a boldogság és a gyűlölet egyaránt a bensőnkből fakadnak, ezért nem lehet megszerezni, csak legyűrni, eltűrni - kifejezetten haragudott rá, úgy érezte, mintha máris megcsalta volna.

Az előbbi teljesen ép gyertya leégett, s füstölt. Fel-felburjánzó szerelme lekozmul, s elvesztette az eredeti ízét.

Ezekben a pillanatokban erkölcsileg magasan fölényben érezte magát Rékával szemben, összehasonlítva, az ő kristálytisza szerelmét, annak zavaros érzelmeivel.

Arisztotelész Nikomachosi etikájának egyik részlete jutott eszébe, amely szerint: az erkölcsileg fogyatékos emberek nem élhetnek egymással egyetértésben, legfőlőbb rövid időre... Nem hagyja itt, amint pillanatnyi felindulásában elképzelte. Egyelőre vár, aztán lesz, ahogy lesz! Életét sorsának további sodrására bízza... egy időre. Utána szükség szerint változtat rajta.

Kipakolt a bőröndjéből, ám gondolatai - hiába nem akarta, határozott előbb másként, s nem véglegesen - eközben tovább csapkodtak,

mint a szélmalom óriási lapátai..., nagy és egyre nagyobb hullámokat kavarva, újabb és újabb ötleteket sugallva..., mígnem lefeküdt.

Két kezét a feje alá rakta, szemét, szomorúvá vált sorsának átláthatatlan sötétjébe fúrta, és behallgatott a tárt ablakon beszűrődő, szokatlan csendbe.

A később felkerekedő esti szél enyhe suhogása, vidám lányok kacajaként sivítózott, amely akaratlanul felvidította elkontyolódott énjét.

Távolból egybefolyó békabrekegés hallatszott. Az ablaktól nem messzire lévő krimi hársfán leülő vércse vijjogott.

Sokára nyomta el az álom. Végén már nem a szomorú sorsa miatti gondja izgatta, az elmaradt esti futása, megszokott tornája miatt szenvedett.

2.

Az égen az elvonult viharfelhő maradványaként, különféle alakú, erősen bekormozódott felhőpamacsok úsztak.

Az ég alatt elkésett galambfalka húzott a hazafelé vezető, kitaposott égi úton.

A környező fákon, megszokott helyükért veszekedő, elülő madárhad csivített, röpködött egyik lombhalmazból ki a másikba be. Vászott fülű ornitológusok sem különíthették volna el őket egymástól, a hangjuk hallatán. A közeli tó felől lövések dördültek el, nyomukban menekülő, ijedt vadkacsák hápogása hallatszott.

A környék -, nyilván a lövések okozta félelemtől - teljesen elcsendesedett: Az előbbi veszekedő madarak, a lombok közé lapultak. A közeli falu kutyaínak torkukba rekedt az elkövetkező vakkantás. A békák sem kuruttyoltak, csak a mindenütt, és valamennyi körülmények közepette jelenlévő neszezés lebegett tovább lepkeszárnyakon repdesve.

Vince Alfonz, Papp Endre és Vígh József a közeli fűrész- és fafeldolgozó üzem telepén dolgoztak, fűrészgépkezelőként.

Régen végeztek. Egyik munkatársuk névnap-i köszöntése miatt maradtak, szokatlanul késő ideig, eddig. Sokat ittak, viszont egyáltalán nem részegedtek le. Csupán a rosszul menő telep miatti -, mert csak idő kérdése s kirúgják őket -, borongós, felhős közérzetük vált, mindezek ellenére rózsaszínűvé.

Vaskos vicceket meséltek, ugratták egymást, és csipkelődtek. Hogy behozzanak valamit a késésükből, ne kapjanak ki a feleségeiktől, bár azok így is, úgy is megszidják őket -, mennyire kepelnek majd! - nem a megszokott úton, hanem a kastélypark végén lévő őszbozótoson átvágva igyekeztek megrövidíteni a hazafelé vezető útjukat.

A telehold teljes pompájában tündökölt az ég közepén, mit sem adva az előbbi felhőkre, amelyek méltóságteljesen úsztak alattuk az ég sötétkéi tengerén, rá se hederítve a holdra. A három férfi, az így keletkezett derengésben, teljes biztonságban haladhatott az ilyen-olyan bozótokkal tarkított csapáson.

- Bezzeg, ha meglátna a tulaj! - hötyögött fel váratlanul Papp Endre, miközben széttolta a kiálló ágakat, figyelmeztetően hátraszólva a társaira: nehogy megsértsék őket a visszacsapódó gallyak végei.

Ledniczky Apor-t, Réka apját, a Budapesten székelő részvénytársaság elnökét nevezték tulajnak, aki szigorúan megtiltotta alkalmazottainak, hogy a kastélyhoz tartozó, egyelőre bekerítetlen parkot, útnak használják, egyáltalán belépjenek oda.

- A tulaj! - vihogott fel ércesen Víg József. - Mit tehet velünk?

- Egy szívességet - röhögött közbe Vince Alfonz.

- Ha megengednéd neki - vette vissza a szót, kajánul, vastagon vihogva Vince Alfonz.

- Könnyen ugrál - fordította komolyra az előbbi kétértelmű beszélgetésük élet Papp Endre -, mert, ha az üzem bezár, neki ott marad a bank és a többi üzem. Nem megy munkanélküli segélyre, mint mi.

- Szerinted, tényleg szánják a fűrészmalomot?

Mert a falusiak és a dolgozók nem fűrész- és fafeldolgozó üzemnek nevezték, hanem - régiesen - fűrészmalomnak.

- Lassan egy hónapja, hogy leállt a szállítás - nyekergett Papp Endre. - Ennek ellenére csak termelünk és termelünk. Maholnap nem tudjuk, hol tárolni a deszkákat. A fafeldolgozó részlegünk egyáltalán nem kap megrendelést a bútorgyártól. Lassan leállnak a nyílásosok is.

Az építkezésekhez szükséges ajtó s ablak - nyílászáró szerkezetek - bizonyos részeit, gyártó üzemnek nevezték így. Itt leszabták, megmunkálták a megrendelt részeket, amelyeket valamelyik Budapest melletti üzemben szállítottak, ahol összeszerelték azokat késztermékké.

- A parkettások is befuccsolnak - tette hozzá Vince Alfonz. - Dugig megteltek a raktárak. Már kívül, az ereszek alá rakják, letakarják nejlonnal, s tárolják, mígnem megtelik az is.

- Néhány karbantartó és az örök kivételével valamennyinket szélnek eresztenek - fagyott végleg, előbbi jökedve Víg József szájára.

- Százhusz ember, majdnem ugyanennyi család marad kenyér nélkül - komorodott el Víg Alfonz is.

- Te - vágott a fejével egy irányba Papp Endre. - Addig festettük az ördögöt a falra, amíg megjelent. Nézzétek, a kastélyban égnek a vilányok! Megérkezett a tulaj és a brancsa.

- Vagy valamelyik rövid szoknyás, kilógó mellű cicája. A múltkor is...

- Nászutások - állította le Vince Alfonz. - A főnök lánya, és a második legnagyobb részvényes fia. Mert, ugye a pénzt a pénzzel házasították össze, hogy még többet fialjon.

- A kutya is odacsinál, ahol nagyobb a rakás.

- Azért mozog az egész ház, mivel nászutások lakják - kajánkodott vaskos röhej kíséretében Vígh József.

- Földrengés van, nem érzem. Ne hülyéskedj már!

- Te - röhögött fel újra Vígh József, Papp Emdrére lesve -, ez nem érti. - Közelebb hajolt Vince Alfonzhoz, könnyen megtehetette, ugyanis már kikecmeregtek a bozótosból. A bokrok meggritkáltak. A hold ezüstösre fényezte az egész tájat. - Nyikorog az ágyuk.

Szavait illetlenül ujjainak pajzán mozdulataival egészítette ki, amelyből a társa, amint a világon bárki, azonnal megértette, hogy mire célzott.

- Látszik, hogy fiatal vagy - mentegette előbbi értetlenségét Vince Alfonz. - Állandóan azon jár az eszed. Ötven év után te is lekókadysz, ne félj!

Nem folytathatták, mert a kastélytól legmesszebb eső, hatalmas virágágy mellett elvezető, még karbantartott úton, amelyet szép, dús díszbokrok: törpe naspolya, szilfa, lepényfa, bársonyfák szegélyezték, azoktól nem nagyon messzire, előbb furcsa nesz, utána lépéseket zaja ütötte meg e fülüket. Ha az utat nem szórják le apróra zúzott murvakövel, egészen biztosan nem hallják meg.

Vince Alfonz hátrafelé tárta a két kezét, hogy megállásra készítse a társait.

Mind a hárman megálltak. Szemeiket az egyre növekvő árnyak miatt nagyra meresztették: az egyre jobban látszó titokzatos alakot fűrészelték.

- Ki lehet az? - fakadt ki mind hármuk helyett Vígh József.

- Szerintem... - húzta a szót elgondolkozón Papp Endre.

- Ki? - türelmetlenkedett Vince Alfonz, miközben sürgetőn, idegességétől remegő kezekkel megrángatta a társa nadrágszárát.

- Nyers Ferkó.

- Az a tahonya? Mi a fenét keres ennyire későn erre?

- Hi... hi - gúnyolta Víggh József, olykor ugorva egyet, a félbolond öreget utánozva.

- Hallgass! - intette csendre Vince Alfonz. - Teljesen ártatlan az öreg, én valahogyan mégis félek tőle. Marha erős, s ha egyszer kitör rajta a roham?

- Az ilyenfélék nem kapnak rohamot. Csendes örültek.

- Egy biztos, ha nő lennék, én nem engedném magam taperolni - borzongott össze Víggh József.

- Mármint neki - kajánkodott valaki.

- S ha egyszer összeroppant valakit, vagy szétmorzsolja a cicijét? Mert nagyon erős ám! - érvelt Vince Alfonz.

- Együgyű, visszamaradt, mint a gyerek - vitatkozott vele Papp Endre. - A légynek sem ártana. Tedd ide, tedd oda, csináld meg ezt-azt! Ő a főnök mindenese. A kisasszony liblingje. Rózsi néni szerint, mert ki ismerné jobban a kisasszonyt, ha nem ő? Állítólag eddig Angliában élt.

- Tanult.

- Nemrég települt haza. Szóval, Ferkó a légynek sem ártana. Viszont neki is kijár egy kis élvezet, öröm. Te azt, ő ezt élvezzi. Egyébként sosem ér a nők cicijéhez. - A saját feleségét védte Vince Alfonz előbbi megjegyzésével szemben, akit köztudottan, a társai pajzán viháncolása közepette, gyakran megsimogatott.

- Te - vihogott fel Víggh József, nyilván az előbbi sok ital hatására -, rengeteget szellent. Nekem marhára tetszik, amikor felemeli a bal...

- A jobb lábát.

- Nagyot ereszt, mindegy ki látja, ki hallja, hol van: - Na lám! - teszi hozzá halálos komolyan. Valósággal fitogtatja, amit más, normális ember letagad, legalábbis leplez.

- Tényleg mindig ezt mondja - hahotázott a társaival együtt Vince Alfonz: - Na lám! Marhára muris, mi?

- Te - markolta meg a hozzá legközelebb álló társa karját. - Valamit visz.

- Igen - helyeselt Papp Endre is. - Régen figyelem, mert nem most vettem észre, csak nem mertem szólni. Mert biztos, ami biztos, ez hátha...!

- A hátán...

- A két vége lelóg - találgatták, tágra meresztett szemekkel, tátott szájakkal, megátalkodottan lesve a társai.

- Akár egy hízott disznót is elvinne az öreg. Gnóm alkat, tahonya, trottyos járás, miegymás, de ereje az van!

Vince Alfonz nem folytathatta, mert Papp Endre riadtan a saját szájára csapott.

- Mi az? - kaptak feléje a szavukkal ketten is.

- Egy... kéz lóg ki. Akármi legyenek, ha nem emberi kéz!

A társai lélegzetüket visszafojtva merítették, változón kitárt és összeszűkített pupillájukat a derengő hold fényében a feltételezett öreg felé.

- Semmit sem látok. Nem..., az lehetetlen - suttozták egymás szavába vágva, továbbra is az öreg felé meresztgetve a szemeiket. - Ne hülyéskedj! Sokat ittál, s lehetetlenséget fecsegsz! Hallucinálsz! - fakadt ki végül, erőltetetten hötyögve Víg József.

- Akármit mondotok, akármenyt ittam, világosan láttam: igenis emberi kéz lógott ki.

- Mi miért nem láttuk? - nyelvelt vele Vince Alfonz. - Jó, én vagyok köztetek a legöregebb. Az öregek, pedig, ha szemüveggel olvasnak is, a távolba jól látnak. De, ha tévednék, Józsi fiatal, és ő sem látta.

- Mert... mert, mire szóltam, tovább ment, s kissé elfordult, olyan szögbe került, hogy eltakarta a testével. Most meg az árnyékok..., mert ahol fa van, árnyék is akad, nem? És..., nézzétek a holdat! Egyik felhő mögé bújt. Eddig végig világított, most bezzeg elbújt.

Igaza volt. Az előbbi látvány teljesen egygyé vált az árnyékokkal.

- Meg is esküdnél rá? - hitetlenkedett tovább Vince Alfonz némi kajánsággal feltöltődött.

- Döglöjtek meg, ha nem kilógó kezet láttam.

- Ide figyeljete! - intette őket csendre az öregebb jogán Vince Alfonz. A faluban senkinek se szóljatok róla! Ez is lehet, az is. Ittunk. Nem dőlöngélünk, nem dalolunk, még csak nem is hangoskodunk, mégsem vagyunk teljesen beszámítható állapotban.

- Rendben! - vágta rá egyikük.

- Pofa be, és kész! - tette hozzá a másikuk, kissé nyálasan.

Tovább mentek. Eddigi jókedvük elillant. Fejük kitisztult. Az ital okozta mámor pillanatokon belül eltűnt.

A továbbiakban, egészen a faluig, egyetlen mukkot sem váltottak, csak amikor elköszöntek egymástól.

Közben az este egyre jobban megvastagodott. Egyikük sem vette észre, mikor köszöntött be az éjjel.

Az előbbi fellegek végleg eltűntek. Az ég újra kitisztult, noha az előbbi felhőmaradványok eddig sem maszatolták be néhány percnél tovább a holdat. Kristálytisztán ragyogtak a csillagok. Ahány csillag, annyi csillogó gyémántszemecske, csak az alakzatuk különbözött egymástól, attól függően, melyikük szerette a magányt, melyikük a játékos csoportosulást.

A most már zavartalanul világító hold a kísértetpincére telepedett, onnan hintette tovább a tájra ezüstporos fényét.

Nem a sajátja volt. Más tollával ékeskedett.

3.

A kora reggeli heves szél elcsitult. Az égről tovavonultak a nemrég felgyülemlett fekete viharfellegek.

Újra kisütött a nap.

Az újdonsült házaspár - akik, bár megtehették volna, Réka óhajára, nem külföldet, a gazdag magyarok által felkapott szép s előkelő helyeket: Velencét, Miami, Korzikát, Nepált, Ciprust..., ezt a félreeső helyet választotta - negyedik napja tartózkodott a kastélyban.

Moldovány Tamás, terjedelmes riportkönyvén dolgozott. Két évig tartózkodott fent a skandináv országokban. Az elmúlt télen, Réka előtt tért haza. Keresztül-kasul járta az északi államokat. Legtöbbet, majdnem egy évet Svédországban tartózkodott. Az északon folyó sportéletet tanulmányozta. Rengeteg sportolóval, olimpikonokkal, világversenyeken aranyérmes nyert sportolókkal, neves sportvezetőkkel tárgyalt, beszélgetett.

Ezeket írta meg most. Színes írását, rengeteg eredeti, saját maga által készített fényképekkel illusztrálta.

Eredetileg nem akarta magával hozni a jegyzeteit, a feljegyzéseit és a munkájához szükséges magnótekerceit, a szakkönyveket. Mennyire áldotta most a sorsát, hogy mindezeket berakta a bőröndjébe! Mint afféle nászutasok, rengeteget szerelmeskednek, nagyokat úsznak a közeli romantikus, azonban kissé hideg vizű tóban, napoznak, körbebarangolják a környéket, esténként beruccannak a közeli városba szórakozni, táncolni. Színházba mennek, felkeresik a helyi múzeumokat, kiállításokat, a környék gazdag, országszerte híres helyeit. Ellátogatnak egy-egy sportrendezvényre, mindegy milyenre, csak sport legyen!

Végig és csak egymással törődnek, mégis övük lesz a világ!

Nem így történt, nem ő tehetett róla.

Testestől-lelkestől belemerült a munkájába. Még a szokásos munka közbeni rövid izomlazító gyakorlatait is kihagyta. Négy óra után eszmélt fel, riadt meg, hogy mennyire eltelt az idő.

Nem ebédelt, rendben, de miért nem figyelmeztette Réka? Mert, bármiként is alakult a sorsuk, végig együtt étkeztek. A közeli település kisvendéglőjébe jártak be ebédelni, maradtak ugyanazon a helyen, mivel igen jól, az ízlésüknek megfelelően főztek. Sehol sem ettek még, ennyire finom sült húsokat s süteményeket. A reggelijükről és a vacsorájukról Réka gondoskodott, előzékenyen, mindenre ügyelő, háziasszonyhoz illően.

Felállt, nyújtózkodott egy nagyot, és átsétált Rékához.

Micsoda nászút! - burjánzott rosszindulatú daganathoz hasonlóan a gondolata menet közben. Puszi csak-csak, más semmi! Hiába ostromolja: türelem, még egy kis türelem - kéri bájosan Réka, mire ő dacosan félrevonul, s kielégületlenül duzzog.

Kizárólag a munkájának élt. Haladt is. A kikötött határidő előtt leadta a kiadónak a kéziratát. Legalább ennyi „haszna” van a félresikeredett nászútjukból! Mennyire jól tették, hogy nem külföldre utaztak! Mert mit csinálna, mi lenne velük ott? Réka előre tudta, talán ezért is választotta ezt a mindentől távol eső helyet.

A széles folyosó, egyik oldaláról az ablakok - csak ablakok voltak azon a részen - mind a gyönyörű s ápolt parkra néztek, a másikon diszkrét bemélyedések, nagyobb s nyitott hallszerű létesítmények: dohányzó, társalgók... és a szobák, csaknem egyforma: mintás, alakú és színű ajtajai sorakoztak.

Rékát nem találta a szobájában. Helyette egy levelet fedezett fel az asztalon.

„Anyira dolgoztál, hogy nem akartalak megzavarni - olvasta -, egyedül ebédeltem. A te ebédedet elhoztam. A konyhában van, a tűzhelyen. Finom csirkepaprikás, nokedlival. Te szereted. Légy szíves: melegítsd meg! És süti. Házipiskóta. A kedvenced. Vásárolni mentem a városba. Estére érek haza. Puszi: Réka.”

Miután végigolvasta, összegyűrte és mérgesen a zsebébe dugta. Egyáltalán nem értette - nem nézhetett be önmagába, mint a tükörbe -, hogy miért ideges, holott. Ha nem is értett vele egyet, sőt... lassan megszokta különös viselkedését.

Megfordult, de nem a konyhába ment, mert egyáltalán nem volt éhes, letörtén visszasétált a szobájába.

Az ablakhoz lépett. Orrát a hatalmas, kerek ágyasokban pompázó, sokszínű virág illata csapta meg, bódította el felbolydult idegrendszerét.

Az elvonuló vihar miatt elcsendesedett, egyébként állandóan behalatszó vegyes zenekar: a szöcskék, és a tücskök, meg kitudja hányféle rovar..., a madarak: rigók, csízek, szajkók, fülemülék, tengelicék, balkáni gerlék és a többiek színes koncertje újjáéledt.

Hol felerősödött, hol elcsendesedett, amely éppen beleillett ebbe a részére, oly szokatlan csendbe.

A levegő, társa a vegyes illat, dús ózont ontva, elmélyült lélegzetvételre sarkallta.

Igen sokáig élvezte ezt, a városi ember számára szokatlan, madárdallal és más neszekkel, hangokkal kiszínezett, különös csendet. Közben bele-beleolvasott a kész kéziratába, megnézett néhány fényképet, amelyeket mind ő készített, újra és újra visszaidézte az azokkal kapcsolatos élményeit, visszasétált az ablakhoz, hogy tovább élvezze a virágillatot és a napot, mert egyébként a kastélyban - nyilván a vastag falak hatására - állandóan hűvös volt, néha majdnem fázott, viszont kintől beérve, a forrásághoz mérten, kifejezetten jólesett ez a hűvösség.

Öt óra is elmúlt, mire végre otthagya a munkáját, és kilépett a szobájából.

Sétál, utána megszokott esti futásaként -, mert este és reggel rendszeresen futott -, leszalad a tóhoz, leúszik néhány száz métert, akkorára megérkezik Réka is.

Kint az óriási park színes kavalkádja fogadta.

A falusiak szerint, a kastély régi tulajdonosa, anyai ágon - herceg származású gróf öse -, száznegyven féle különös, a világ több tájáról, többek között: Indiából, Dél-Amerikából, Ciprusról, Olaszországból s kitudja még melyik és hány országból, földrésről összevásárolt és ideszállított különleges fát, csemetét, cserjét, bokrot..., botanikai különlegességeket telepített a parkba.

A száznegyvenféle különleges cserjékből, bokrokból, fákból csak néhány kúszópálmafa, fehér jázminfa, lepényfa, egzotikus Atlaszcédrusfa, tujafa, tiszafa, galagonyabokor, buxusbokor, mangóbokor,

naspolyabokor, néhány ősi kocsányfa, vöröstölgyfa, bükkfa, cserfa, vadgesztenyefa, különleges kis- és nagylevelű krimifa, amuri hársfa, piros liliomfa, japánakác, hegyi juharfa, szilfa, kaliforniai fa, igen magasra nőtt ezüsthenyőfa, lucfenyőfa, jegenyefenyőfa, egyetlen kukunáris fenyőfa -, földig ért az ága -, lucfenyő, szilfa, óriási, meglehetősen százméteres gingófa..., a tízféle mogyoróból, kétféle: az egyik, török mogyoró volt, a négyféle diófából egy, a tő körüli rengeteg, értékes ritkaságokból néhány platánfa, selyemfenyőfa, két mocsári ciprusfa és egy óriási mandzsufűzfafa maradt meg. A többiek a háború alatt elpusztultak, vagy egyszerűen áttelepítették az ország különböző részében lévő botanikus kertekbe, illetve vandál módon, a fájuk miatt kivágták, és bútorokat készítettek a deszkáikból.

Az előtte álló óriási cserfán, lompos farkú mókusz játszott, ugrált az egyik vastag ágáról át, a másik vastag ágára. Hosszú farkú szajkó utánozta. Ha nem sikerült, mérgében rikácsolt néhányat.

A távoli kaliforniai, óriási fenyőfáról, az amuri hársfáról dallamos kurrogás és dallamos rigófütty csattant fel, vegyült a többi madarak érzelmes gagyarázásába, cserregésébe, vijjogásába, énekébe.

A levegőben frissen kaszált fű zamata úszott harmatszerűn.

Mindezek mögött, mintegy bekeretezésükként, a hegy valószínűtlenül zöld panorámája díszlett.

Tamás, eddig csak a festményeken látott ilyet, noha több északi és szomszédos országot bejárta.

Hosszú percekig sétált, gyönyörködött az elébe táruló látványban, mire döntésre jutott, hogy felkeresi, ittléte alatt - testébe fúródó tövisként - állandóan izgató, kísérteties pincét és közelebből is megnézi. Esetleg bepillant a belsejébe is.

Visszafutott az épületbe az elemlámpájáért, mert azt is hozott magával, hozzá pótelemet, ugyanis - figyelmeztette előre Réka - ezen a vidéken gyakoriak az áramszünetek, vagy a rövid áramkimaradások.

Mialatt a szellempincéhez igyekezett, a frissen kaszált fű Ferkót jutatta eszébe. Eddig csak távolból látta, ugyanis állandóan kerülte. Réka szerint kifejezetten félt tőle. Ha meglátta, menekülő vadkan-ként, az óriási bokrok mögé lapult, ami meglehetősen zavarta Tamást.

A gnóm, kimondottan félelmetes küllemű, enyhén mondva is egzaltált, ám rendkívül erős férfi hárásban álló öregtől sokan féltek a faluban, nem beszélve az idegenekről, akik lehetőleg messzire elkerülték. Tamás csipetnyit sem tartott tőle: összeborzolódnál, sajnálatra készítette.

Ferkóról - talán, mivel gyakran megsimogatta Rékát, aki mint más cukorral a lónak, ezzel az engedékenységgel kedveskedett neki, megható hűségéért, segítségéért, ragaszkodásáért..., amit az öreg szemmel-láthatón élvezett: vihogott és otrombán ugrált, amit Réka táncnak nevezett - ifjú feleségére gondolt, aki, hiába teltek-múltak a napok, nászutasokként, továbbra is megmagyarázhatatlanul viselkedett vele szemben. Sokszor átölelte, szorosán hozzásimult, csókokat pötyögtetett az arcára, babusgatta, simogatta, végtelenül udvariasan, előzékenyen kezelte, még a gondolatait is igyekezett ellesni..., viszont, mihelyt erotikusan elgyengülve tapogatni, érzékeny simogatni kezdte, kigombolgatta a blúzáját... megmerevedett, combjait, ahelyett, hogy elernyesztette volna, védekezően összeszorította, részvétet ébresztő pillantásaival, de szerelmesen bájolgón a türelmét kérte.

Egyszerűen nem haragudhatott meg rá. Másként, annak ellenére, hogy nagyon szerette, olykor taszítónak tűnő viselkedése ellenére is, meg-megújuló szerelemmel imádta, férfiúságának gyarló megalázása, emberi önérzetének súlyos megsértése, neméből eredő, heves udvarlásának visszautasítása, kielégületlenségéből fakadón, morgó, elégedetlenkedő emberként... - régen itt hagyta volna.

De hát gimnazista korában is ugyanígy viselkedett, amit akkor, egy szűzlány ártatlan, hamvas bájaként fogadott és könyvelt el, éppen emiatt szeretett bele. Egyáltalán nem gondolt arra, hogy önmegtartóztatásának, kimértségének nem az ártatlansága, hanem valami más lehet az oka.

Most újból és újból Réka ellen érvelt: mást szeret, őt sima vendégként kezeli... Ám a szíve sorban elhessegette ezeket a bösz észérveket. Türelmemre intette, sportoló korában beidegződött erős akarata maradásra készítette: ne adja fel a harcot, ne távozzék el a helyszínről, csak győztesen!

Vad ló, neki kell betörnie!

Réka nem azért viselkedik így, mert még mindig szerelmes abba az orvosba - jött rá újra és újra -, egyébként is a szerelem mulandó, testvére a gyűlölet. Hány szerelmes nő feküdt le már mással, csupán érdekből, vagy a férfi heves udvarlásától, pillanatnyi nemi vágyra lobbanva. Mert, meddig tart ez egy nőnél? Réka is megtehetné, de nem teszi..., mert beteg.

Az ő szép, s igen karcsú felesége lelki beteg, pszichésen szenved: paranoiás. Oka: serdülőkori, több férfi által elkövetett nemi erőszak. A szülei állandó veszekedése, igen rossz élete. Ki tudja, miket hallhatott az éjjel is, amikor az anyja, tisztázatlan körülmények közepette meghalt. Ő testileg-lelkileg összeroppant, hosszú hónapokig feküdt amnéziában. Ő, végtelen türelemmel, izzón kisugárzó szerelmével, gyöngédségével meggyógyítja ezt a beteg, ám szép - ha nem is világszépe -, viszont hihetetlenül jó alakú, művelt, értékes, színesen viselkedő, kedvesen szeszélyes nőt, akivel - hitte - egyszer boldog lesz. Jelenlegi áldozata nemes és értékes gyümölcské érik. Most is, mint olyan gyakran, Széchenyi Zsigmond, a nagy vadász kedvenc szavaira gondolt: Két nagy ajándéka van az életnek. Az egyik a fantázia, a másik a humorérzék. Az egyik segítségével el tudjuk képzelni, milyen szép lehetett volna az életünk, a másik segítségével viszont elviselhetjük a valóságot... Igen - sóhajtotta -, a humorérzék, ami nincs! Mi marad más? A pusztá szenvedés...

Ilyen szétszakadozott, csupán egyetlen cérnaszálacskával összekötött gondolatok közepette érkezett meg, a szellempince előtti bozóton áttörve a bodzabokrok által teljesen eltakart pince, hatalmas vasajtaja elé.

Erősen bele kellett kapaszkodnia, minden erejét össze kellett szednie, mire centiről centire sikerült a nyikorgó-csikorgó vasajtót kitárnia.

Ezt sem csapják rá - gondolta. - Nincs az az ember, aki becsapná ezt a minden szerkezetében berozsdásodott, hatalmas vasajtót. Ennek ellenére, kívül-belül gondosan megvizsgálta: ugyebár, ha mégis...? - nevette ki magát önnön félelme, babonás hiedelme miatt. Sem kívül, sem belül nem látott kallantyút. Kulcs? Annyira rozsdás a zár, hogy a legjobb lakatos sem hozhatná már rendbe. Ha mégis becsuknák -, s

nem csapnák - belülről ugyanúgy kinyithatná, amint az előbb tette, mert a berozsdásodott zár miatt, rá nem zárhatnák kulccsal...

Belépett. Dohos, áporodott szag csapta orrba. Később kifejezett nyirkosságot érzett és, mint megizzadt ember lehűlő teste a nedves ruhájától, kissé fázott.

Felkattintott elemlámpájának messzire fűrődő sugaraival végigpásztázta az óriási pincét, amely tulajdonképpen nem pince volt, hanem szabályosan kialakított, de elhagyatott hatalmas bányavájat. Oldalait és a mennyezetét kibélelő, hosszú bordafáinak aládúcolására szolgáló, óriási, vastag tartófái elkorhadtak, vagy erősen korhadásnak indultak. A mindent elárasztó és a mindenén átítató, hidegpárás nyirkosság volt az oka. Ezek a korhadt és korhadásnak induló fák rendezetlenül lehullottak a földre, vagy keresztül-kasul lógva, akadályozták a tovahaladását.

Elemlámpájának vastag fénysugarai - tehát a köves talaj miatt nem omlott be még, állapította meg eközben - közvetlen környezetről lelógó denevérek hadát verte fel. Valamennyien egy s ugyanazon irányba menekültek, lámpájának fénysugarával nyomon követte őket, hogy hová.

A pince mennyezetén, a bejáratától körülbelül hetven-nyolcvan méterre, egy kicsi darabon, csőszerű üreget képezve, mégis beomlott. Alája érve, a kis lyukon felnézve, mégsem látta meg az eget, ugyanis az omlást sűrű inda és más növény dugószerűn benötte. Teljesen eltakarta a kilátást, amiért, ha nem világít oda, sosem veszi észre.

Részletesen megvilágította. Több apró vízmosást fedezett fel a kürtőszerű üregben. A befolyó esővíz vájhatta ki. Tehát innét, ez a minden átható nyirkosság! - állapította meg. - Esőzések esetén befolyik a víz, és csak lassan párolog el, ezért szinte állandó a páráság ebben az egyébként rideg, s félelmetes üregben.

De hová tűntek el a denevérek? Mi ez a furcsa zaj? Szúpercegés? Patkányok, vagy más ismeretlen állatok menekülése, zavaratlan rágcsalása?

A körülötte terjengő, riasztó sötétség -, mert az ajtó felől nem szűrődött be fény, falombok és nehezen áthágható, főleg sűrű bodzabo-

zót takarta - és a furcsa, sohasem hallott hátborzongató zajok, kísérteties egyveleget alkottak.

Brúú...! - rázkódott össze újra és újra, miközben visszafelé botorkálva, másik úton haladva, egymás után lépkedte át a földön heverő, kerülgette ki a lecsüngő, útját akadályozó bányafákat, mígnem puha, rongyszerű valamibe botlott. Váratlanul érte, riadtan megtorpant.

Mi az? - világította meg.

Fejét a hirtelen keletkező félelme miatt, oldalra ejtette. Száját, felordításának elfojtására összeszorította. Testét behálózó idegszálainak pókhálósövevényét borzadály rázta össze. Kifakult, összezsugorodott arcán pánikszerű villanások sorjázta.

A földön, szőnyegbe bugyolált hulla hevert. Feje szabadon maradt. Eredetileg azt is bebugyolálhatták, de valaki kibogozta, és átlátszó nejlonfóliával takarta le. Lehajolt, de mielőtt felemelte volna a fóliát, a biztonsága kedvéért, köröskörül világította, pásztázta a környéket.

Ugyan, ki lenne itt más? - nyugtatta meg önmagát eközben. - Az ajtót ő nyitotta ki, azon kívül, jelenleg, csak az a beomlás kapcsolta össze a külvilággal, az is magasan, elérhetetlenül, ahol úgyszintén nem látott érzékelhető nyomokat, egyébként is, a tetejét, laza dugóként befödte a méterekre benyúló inda: lelógó gyökerek és bokrok dús ágai.

Óvatosan, szinte szertartásszerűn emelte fel a fóliát.

Nő, ezt a fólián át is látta, most még inkább megdöbbsent: mennyire szép lehetett élve! Szeme nyitva volt, s holtában is kéklett. Szempillái, mint a műszempillák, hosszúak voltak, s finoman felkunkorodtak. Kerek, kifejezetten szép arcát, meghökkentően ízlésesen kikészítette, mielőtt megölték, mert ez a nő biztosan valamelyik, valahol megtörtént gyilkosság áldozata. Erotikusan ívelésű ajkain, élénken piroslott a rúzs, szemöldökét kihúzta, a halála miatt megváltozott arcán -, mert a szakirodalom szerint a halottak haláluk utáni órákban megváltoznak, óráról órára jobban megérnek - gondosan bedolgozott krém fénylett a lámpája sugaraiban, koromfeketére festett haja hátborzongató glóriaként koronát font, kísértetiesen szép arca köré.

Földre sújtó érzésekkel bámulta.

Ki lehet ez a fiatal, gyönyörű teremtés, és hogyan kerülhetett ide? Mikor? Nemrégén halhatott meg, mert szagot nem érzett, sőt hányingert keltőn finom kölni illat terjengett, amelyet arcának kikészítése után fújhatott magára. Sejtjei szétesésének, foszlásának nyomait nem fedezte fel rajta.

Nem akárki nyitja ki a hatalmas vasajtót, tehát az illető, aki idehozta erős férfi lehetett. Férfi, vagy férfiak cipelték ide!

Mivel?

Újra körülnézett. Idegrendszerét majdnem szétrobbantotta a fokozódó félelme. Kiáltani akart. Kinek? És egyébként sem tudott volna megszólalni.

A fejéhez kapott, s mély sóhajt préselt ki összeszoruló ajka résein.

Gondolatai, mint színpadot egy-egy jelenet után a kellékes, gondosan átrendezte, mégsem uralkodhatott magán tovább. Pánikszerűn menekült ki a pincéből, tört át menekülő vadként a bozótoson, futott vissza, idegességétől űzve, be a kastélyba.

Réka még mindig nem tartózkodott otthon.

Kiszaladt, mert kifejezetten borzadt most az ódon, a múlt évtizedek borzalmait sugalló kastélyból, a holtakra emlékeztető cizellált gyertyatartóktól, a nehéz brokátfüggönyöktől.

A járdán a felesége közeledett feléje.

- Te...! - futott elébe. - Egy... - zavart hebegése, mihelyt a felesége arcára tévedt a pillantása, elakadt. Előbbi riadalma, megdermedt ábrázatára fagyott.

- Mi... bajod van, Réka?

A felesége arca halálosan fehérlett. Szép, nagy szemgolyói, mint a kút víztükre, mélyről ragyogtak. Fekete, karikás szeme alja betegesen beesett. Arca meglehetősen törődöttnek látszott.

- Gyötrőn fáj a fejem. Szörnyű migrén kínoz.

- Orvost hívok.

- Ne... ne! Bocsáss meg! A szobámba megyek, és lefekszek.

Tamás belekarolt. Eközben határozta el, hogy ilyen állapotban nem terhelheti meg a felesége idegrendszerét szörnyű felfedezésének közlésével.

A lépcsőkön a karjában vitte fel. A folyosón lerakta, és gyengéden megsimogatta.

- Ugye, gyakran fáj a fejed?

- Régebbi amnéziám maradványaként, igen. Ráadásul... - habozott -, tudod a nők havonta...

- Rendben van, de miért pont a nászutunkra időzítetted? - vetette a szemére akaratlanul. Ha nem lel abban a borzalmas szellempincében a szép, női halottra, nem ennyire feszült az idegrendszere, biztosan nem epéskedik.

- Én... én - hebegte az -, nem tudom időzíteni. Később jött meg, amint vártam. Máskor is előfordult már, főleg, amióta. Ah! Ne beszéljünk róla!

- Bocsáss meg!

Csendesen haladtak tovább. A széles folyosó kövén kísértetiesen visszhangzott Réka túsarkú cipőjének kopogása. Tamás Adidas sportcipőt viselt, mint mindig, ha futni készült, amiért ő, szinte nesztelenül járt.

Kintről fecskeficserezés és golyakelepelés hallatszott be.

- Ne hívjak mégis orvost? - erősködött bent Réka szobájában Tamás, mialatt Rékát, kérésének megfelelően az ágyába fektette, és egy kéznél lévő vékony pléddel betakargatta.

- Kedves vagy, de nem kérek orvost! Néhány óra alatt elmúlik.

- Gyógyszer?

- Nincs, viszont Rózszi néni hoz. - A bejárónőjük volt. Napi négy órát tartózkodott a kastélyban. - A faluban nyomtam kezébe a receptet.

- Eléje megyek. A kocsid? Mert nem láttam.

- Lent hagytam az útszélén. Rosszullét kapott el. Szédültem. Nem vezettem tovább a szűk úton.

Tamás gyengéden megsimogatta.

Sporttanulmányaiból, gyakorlataiból adódón, szakszerűen masszírozta a homlokát, a halántékát, a tarkóját és a talpát.

- Nagyon jól esik - nyúlt el, állapotával ellentétben élvetegen a fiatalasszony. - Most mégis arra kérlek..., légy szíves, hajtsd be a spalet-tát és... - Ugye nem haragszol? Borzalmasan nézek ki. Zavar, és

ilyenkor magányra van szükségem. A cipődről látom: futni készülsz. Fuss helyettem is! - Réka néha vele futott, viszont a férjével ellentétben, sohasem úszott a tóban. A hideg vizére fogta. Tamás megértette, nem erőltette.

Engedelmesen megcsókolta, behajtotta a spalettát és kifelé indult.

- Ebédeltél? - szólt utána Réka.

- Vacsorára eszem meg az ebédemet. Futok, úszok, de nem sokáig maradok el. Hazafutok, és be-benézek hozzád.

- Igazi, rendes férj vagy. Köszí.

Csókra csücsörítette a száját, amelyet Tamás elfogadott, utána megigazgatta a felesége takaróját, és kiment.

A parkban jutott eszébe, hogy nyitva hagyta a szellempince ajtaját. Hátha betéved egy kutya, vagy valamelyik arra kóborló vad... és! Néhány pillanatnyi megtorpanás után, semmivel sem törődve, futásnak eredt, s meg sem állt a pince bejáratát övező bozótosig, ahol legnagyobb ámulatára, frissen kitaposott utat fedezett fel a bozótos letöredezett ágai között.

Nem az ő előbbi nyoma volt.

Összeborzongva kémlelte, felváltva, ezt a friss csapást és a környezetet. Eközben vette észre, a szűknyi résen, a bokrok között átkémelve, hogy valaki becsukta az ajtót.

Ki? - lesett körbe, erősen töprengőn -, mert ő világosan emlékezett rá, másként nem jön vissza, nyitva hagyta.

Senkit sem látott, az előbbi csapáson kívül semmi más nyomot nem fedezett fel.

Teljes csend vette körül, amely most kifejezetten, félelmetesnek, hátborzongatónak tűnt.

4.

Rá egy órára a délben elvonuló fekete felhők orvul visszatértek.
Félelmetes nyári zivatar söpört végig a kastély környékén.

Szerencsére, amilyen gyorsan támadt, olyannyira hihetetlenül el is takarodott onnét.

Vígh József és Papp Endre az elmúlt napokban - főnökük tilalma ellenére - továbbra is a parkon át közelítették meg, hagyták el a munkahelyüket. A hirtelen kitört vihar elől az egyik öreg és hatalmas, sűrű lombozatú vadgesztenyefa alá húzódtak. Szokás szerint a közeli fűrésztelepre siettek, ahol jelenleg éjjeli műszakban dolgoztak, de már nem fűrészgépezésként, hanem egyszerű általános karbantartóként, ugyanis mind a kettőjük eredeti mestersége lakatos volt.

- Amióta Alfonz bá-t olajra léptették, állandóan bánt a lelkiismeretem. Kifejezetten rosszul érzem magam ilyenkor, munkába menet - sanyargott Papp Endre az elvonuló vihar maradványait bámulva.

- Miért?

- Ő otthon csücsül, munkanélküli. Mi dolgozunk.

- Hacsak ez a bajod, ne félj: néhány nap múlva minket is lapátra raknak, s irány a nagyvilág! Előbb az ötven éven felülieket rugdalták ki, merthogy csak kihúzzák valahogyan nyugdíjig, és ugye a gyerekeik is mind kiröpültek otthonról, nincs kiről gondoskodniuk. Holnap, meglehetősen néhány nappal később, mi is nyögünk, pajtás! Egyre kevesebb a munkánk, egymás után állítják le a gépeket.

- Az lenne a legjobb, ha leégne az kóceráj.

- Hogy nemcsak ezt a kevés munkát, a reményt is elveszítsük? Mert, meglásd: nem marad állandóan így! Egyszer minden jóra fordulhat - háborgott, a kezével s az egész testével egyszerre tiltakozva.

- Mire felépítenék..., s kik építenék újjá, ha nem mi, mert a biztosító a teljes kárt megtérítené, lenne miből. Addigra elfogyna az országban a tartalék, s mi teljes gőzzel termelhetnénk újra.

- Te - lökte meg a társa -, mintha valaki...

Papp Endre a megmutatott irányba meresztette a szemét.

- A múltkori esetről szóltál valakinek? - érdeklődött eközben.

- Csak az asszonynak.
 - És mit mondott?
 - Sokat ittál, hékás, s mellé láttál! Szabályosan hülyére vett. Azóta, ha iszom...

- Te, meg az ivás!
 - Szóval állandóan azzal cukkol, hogy ne igyál, mert megint halottat látsz! Jól ismersz, ritkán iszom, ő sem azért mondja, mintha sajnálná tőlem, vagy féltene kellene, hogy rászokok...

Nem folytathatta, mert a társa hirtelen megállt, s kinyújtott kezével őt is megállásra készítette.

- Valaki..., nem hülyéskedek - szótagolta elnyújtottan, tele rémülettel. - Nézd csak! Ugyanúgy, mint a múltkor... Éppen akkor, amikor, úgy, mint most éppen erre jártunk... Kell ez nekünk? A vállán viszi. Nézd csak!

- Mintha szőnyeg lenne.

- Az is - mutatta -, összegöngyölve.

- Viszont kéz nem lóg ki belőle - célzott a társa múltkori látomására, amely miatt annyiszor cukkolták őt, természetesen csak egymás között, mert más előtt nem beszéltek róla.

- Akármit mondotok - dacoskodott az -, igenis kéz volt. Sokat átgondoltam, részletesen visszaidéztem mindent, töprengtem... Világosan emlékszem rá, hiába ittam akkor: kéz, sőt, amint utólag rájöttem női kéz lógott ki.

- Finom női kacsó - cukkolta a társa, mintegy jelezve vele, hogy máig sem hiszi el.

- Tiszta szívvel megesküdnék rá.

- Viszont, most nem lóg ki belőle semmi - hötyögött közbe Vígh József, tovább erősítve előbbi hitetlenségét, hogy igenis enyhe ittaságának tudta be a társa akkori rémes látomását.

- Alig látjuk - vágott vissza Papp Endre. - Messze van, és ez a pára! Nem csoda hosszú percekig zuhogott az eső.

- Ami azt illeti, én szívesen közelebb húzódnék, csak kilesném. A múltkor is, éppen itt jártunk, ahol most lapulunk. Ez... ez nem véletlen! Egészen biztos, hogy..., szóval nem jóban jár az illető. Az út, amelyen jár nem egyenes, pajtás.

- Meglehet, Ferkó. Azt teszi, amit parancsolnak neki. Vidd ide, hozd ide. Ha az szőnyeg, hát szőnyeg. Van elég belőle a kastélyban. Egyébként odamész, ahová akarsz, de nélkülem, mert én semmibe sem ütöm bele az orromat. Egyébként is, tiltott helyen járunk, kell, hogy kiszimatolják? - A társára mosolygott. - Sok krimit nézel?

- Nem szeretem a videót. Gyors, és ugye legtöbbször nem is magyarul beszélnek. Nem értem meg a karattyolásukat. Ám, olvasni, azt igen! Valamennyi gyilkosságról szóló könyvet megvesz a feleségem. Névnapra, születésnapra, én nem italt...

- Nehogy mellé láss, igaz? - nevetett közbe a társa.

- Könyvet kapok - fejezte be, nem adva a társa gúnyolódó közbeszólására.

Az égre lesett.

- A vihar elvonult, az eső elállt. Menjünk tovább!

A felettük lévő óriásfa leveleiről vízszemecskék csüngtek, amelyeket a most kisütő nap sugarai apró színes szikrákat hányó gyémántszemecskékké varázsoltak. Ahány vízcsepp, annyi színes drágakő csillogott fölöttük a leveleken.

A vihar miatt elcsendesülő madárhad, mintegy vezényszóra, újabb nótára zendített. A sárgarigó kezdte. A csízek, a stiglicek, a vörösbegek, a zöldikék, a cinkék... apró hada folytatta.

Távrolról az elnyújtott, dallamos kakukkszót, kellemetlen vércse vijjogása zavarta meg.

A mellettük lévő, óriási kocsányástölgy hegyén - a régi parkból maradhatott meg - vadgerle turbékolt. Fölöttük az égen gólya kelepelt, körülöttük, szorgos fecskék ficserészték. A fűben szöcskék, tücskök vegyes zenekara ingyen koncertet adott. Körülöttük a levegőben, az elülő vihar után ott maradt, színházi vasfüggönyeként, késszürke pára úszott...

Tamás ezalatt a kastély boltíves, timpanon oszlopsorával szegélyezett bejárata előtt a régi lovasfelhajtónál ácsorgott.

A hirtelen kitörő zivatar elmúlását várta.

Mialatt várt, végig a szellempincében látott, borzalmas élménye, a szőnyegbe burkolt, fóliával letakart, kifejezetten szép, halott nő fog-

lalkoztatta. Hiába akart megszabadulni tőle, ujjába fúródó tüskéként szüntelenül izgatta.

Megbeszéli Rékával -, egyáltalán nem tudta megmagyarázni, miért ragaszkodott Rékához, amikor régebbi bensőségesnek tartott kapcsolatuk érezhetőn elhidegült, csak az ő egyoldalú szerelme lobogott még -, beül a felesége kocsijába, és behajt a legközelebbi rendőrségre.

De... - ütött szeget újra és újra a fejébe előbbi felfedezésével ellentétben -, hátha nincs is ott halott, közönséges hallucináció volt az egész? Először járt a dohos, a bűzös, szellempincének nevezett, régi bányaváratban. A kísérteties denevérek, a förtelmes patkányhad, az idegrendszerébe ívódó, áthághatatlan sötétség, a pusztulás nyomai vették körül, ijesztgették újra és újra. S az a mindenén átható nyirkosság!

Mindent, de mindent az a szörnyűség, tűz nélküli pokolhoz hasonlító környezet okozott.

Amíg Rita felébred, hogy levezesse egyre fokozódó idegességét - mert most már nemcsak az ott talált hulla, az azzal kapcsolatos bizonytalanság is bántotta -, amint eredetileg eltervezte, fut egy nagyot!

Az eső elállt, a nap kisütött.

Tamás kilépett a járdára, és futásnak eredt, ám szokásától eltérően, csak néhány méter megtétele után vette fel a megszokott tempóját, a kimért s hosszú lépéseit, ezekkel harmonizáló szabályos testtartását, mozgását.

Lent a tónál ledobta a nadrágját, az ingjét, és belevetette magát a hideg vízbe, amely mint lázas testet a vizes borogatás lehűtötte kissé a felgyorsult eseményektől felcsigázódott idegrendszerét.

Több, mint kétszáz métert úszott, majd csak úgy, amint kijött a vízből, a nadrágjába bújt, ingét a vizes testére erőltette, és visszafutott a kastélyba.

Réka még mindig aludt. A konyhából zörgést hallott: Tehát Rózsi néni is megérkezett. Ez kissé megnyugtatta, ugyanis az előbbi elhatározása tetté érett: mialatt Réka alszik, nem marad egyedül, ő nyugodtan s újra kimehet a szellempincébe, és még egyszer meggyőződhet előbbi látomásának valódiságáról, vagy valótlanságáról.

Nem félt. Kiskorától sportolt. Fiatal volt s erős. Magához vette az elemlámpáját, és szilárd elhatározásként a szellempince felé véve az irányt, futásnak eredt.

A nemrégén még teljes pompájában ragyogó nap, jóval a pályája szélére érve, egyre jobban leereszkedett: apróra szakadozott, fáradt fénynyalábjaival még egyszer megvilágította az útszélén lévő hangyaboly körül szorgoskodó hangyákat, a fűszálakon lógó vizes pókhálókat..., a bokrok alá azonban, mint öregember szemüvege nélkül az újságba, már nem nézhetett be.

Az elnehezülő fények egy dimenziójú, tejjel felhígított, kávészínűre festették az árnyakat, hogy később fokozatosan kicsapják belőle a tejet.

A nap óriási korongja a szellempince fölött ágaskodó hegygerincére ereszkedett. Régebben, fehéren izzó fénye, egyre jobban elvörösödött. A fák hegyére ült onnét szórta tovább elfáradt fénysugarait, a felette úszó, jégzajláshoz hasonló, szétszakadozott felhőmaradványokra.

A madarak előbbi színes és hangulatos éneke elcsitult. Egyedül a zöcskék hangoskodtak tovább.

Átgázolt a szellempince előtti sűrű és magas bozótoson, csak a pince hatalmas bejárati vasajtója előtt állt meg, a bodzabokrok között.

Most, sokkal könnyebben kinyitotta, mint előbb. Úgy érezte: erősen berozsdásodott pántjai kissé bejáratódtak.

Mielőtt belépett volna, minden eshetőségre számítva, körülnézett. Elemlámpájának hosszúra nyúló sugaraival aprólékosan végig- és végigpásztázta az óriási pincének nevezett bányavájat legkisebb réseit is, főleg a vélt és talán látott halott helyét világította meg aprólékosan. Azonban a sok összevissza, egymáson keresztbe heverő, lelógó, az oldalaknak támaszkodó..., szúvas bányafáktól nem sokat látott.

Személyi biztonsága érdekében gondosan kitámogatta a vasajtót. Több, a közelben heverő bányafát - köztük néhány óriási rönköt, mások ketten is nehezen bírtak volna vele - az ajtónak támasztotta, azok elé a földre, újabb gerendákat rakott.

Miután elkészült, még egyszer körülnézett és óvatosan elindult. Izmai mindenre - menekülésre, lelapulásra, védekezésre - készen, idegesen vibráltak, olykor-olykor a pattanásig megfeszültek.

A kitapintható csendben hátborzongató hangok neszeltek: riogatták, borzolták össze újra és újra, amúgy is kihegyezett idegrendszerét. Dobhártyája kipukkadásig megfeszült, melle nyakától le a hasáig, megmerevedett. A gyomrában kezdődött el, terjedt, áradt szét az egész testében. Alig lélegzett. Szíve a torkában vert.

Hosszú percekbe telt, mire mindenre vigyázva - a lépéseire, a fejére, a környéket kémelve - gondolatában megjelölt részre érkezett.

- A mindenit! - kapott reflexszerűn a fejéhez. Lámpája kiesett a kezéből, koppanásának többszörös visszhangja, óriási robajként verte fel a pince kísérteties csendjét, riasztotta fel a denevéreket.

Két kézzel kapott utána, mintha attól félne, hogy valaki felkapja előle, és bent szorul ebben a nyirkos kísértetiesen taszító, undorító, koromsötét pincében.

Két halottat világított meg a lámpájával: a tegnapi, szép nőt és egy férfit, akit azóta hozhattak ide, csakúgy szőnyegbe csavarták, arcát neki is -, ki tudja miért -, átlátszó, vékony nejlonfóliával fődtek be.

Két halott ember! - Zümmögtek fejében a rémképek vastagra hízott darazsai, mert többször is megnézte a halottakat, mire a szörnyűséges látványuk valóságos képpé rögzült az agyában. - Felnevelték, iskoláztatták őket. Dolgoztak, szerettek, szenvedtek, boldogok voltak, s boldogtalanok: éltek. Most, mind a ketten halottak.

Ki ölhetette meg őket, s miért? Hogyan s mikor kerültek ide, ebbe a távoli förtelmes szellempincébe?

A testét hideg rázta. Régebről feszülő dobhártyái, megpengetett, vastag bőgőhúrként pattogtak, sohasem hallott zenefoszlányokként zúgtak körülötte. Vad, mégis muzikális Wagner-zenével kezdték, s valamelyik, nehezebben élvezhető Petrovics fúvósszerzeményével kísért, Szokolai kóruszámmá módosultak.

Kezét a füléhez szorította. Hiába, mert azok csak befúródtak a testébe, újra és újra átjárták az idegrendszerét, mint idegen test az eleven húst.

Egyszerűen nem tudott megszabadulni tőlük.

Fokozódó félelme, vastag kígyóként szorongatta a torkát, amit egyre nehezebben viselt el. Fokról fokra egyre jobban rettegett. Ott jött rá, nemcsak a szeretetnek, a félelemnek is vannak fokozatai.

E tekintetben, ő most a létra legmagasabb fokán egyensúlyozta a testtartását.

Hogyan s miként szállhatna alább?

Hosszabb időbe került, mire rájött. Egyszerűen elmenekül onnét, visszafut Rékához. Elmondja neki, és vele együtt - ez most ötlött eszébe - telefonon értesíti a rendőrséget.

Valahol kettős gyilkosság történt. Ő teljesen véletlenül rábukkant az elrejtett holttestekre. Valaki gyilkolt, tehát bűnös. A bűnösnek pedig mindig, mint ebben az esetben is meg kell fizetnie a bűnéért! A tettes, vagy a tettesek kinyomozása a rendőrség feladata. Neki a hullák hollétét, állampolgári kötelességként be kell jelentenie.

Mialatt megfordult és kitámolygott a szellempincéből, valamennyi ép gondolatát kicsikarta a fészkeből, lelki energiájának utolsó morzsáit is felélte. Ha nem olyan erős, kisportolt a teste, ép az idegrendszere, amilyen, pánikszerűn menekül el a helyszínről, így egyszerűen kiosont onnét. Nagyon vigyázott, nehogy elessen, beleütközzön az útját szegélyező, lelógó bányafákba.

Kint a nap végleg lebukott a hegy mögé. Az alkony teljes félreérthetlenségével, ha akarom tarka, ha akarom babos... kétes színűvé mosta a fákat, nyelte el a távoli tájat.

Tamás, anélkül, hogy elszedte volna az ajtónak támogatott nehezeket, becsukta volna magát a hatalmas vasajtót, a kastélyba igyekezett. Nem menekülésszerűn rohant el a helyszínről, megszokott, ritmikus tempójában futotta végig a kastélyhoz vezető, szép, ősi környezetben pompázó utat.

Bent, egyenesen Réka szobájába sietett, ám nem beszélhetett vele, mert még mindig mélyen aludt, fölkelteni pedig semmiként sem akarta. Onnét a társalgónak nevezett, a folyosóról nyíló, hatalmas teremhez hasonlító hallba, egyenesen a telefonhoz sietett.

Legnagyobb megdöbbenésére, a falból kivezető zsinórt elvágták. Rövid, riadt megtorpanása után, leszaladt az úthoz, ahol Réka a kosiját hagyta.

Futott ide, futott oda, nem találta sehol.

Visszafutott a kastélyba, be a konyhába, ám Rózi nénit sem lelta a helyén. Hangosan szólítgatta, hívta, kereste, hiába.

Csak nem ő vitte el a kocsit? Ugyanis gyakran behajtott azzal a faluba, ha szüksége volt valamire.

De a telefon! Ki vághatta el a zsinórját, s miért? - ütközött meg újból, s újból.

Több, mint furcsa, hátborzongató. Azt jelenti, hogy nem csupán abban a borzalmas pincében, azzal összefüggően, a kastélyban is történt valami.

Mindentől független, mindenbe beletörődötte - jó idegrendszerének köszönhetően - a szobájába vonult: elvégre a hullák nem futnak el, este helyett reggel jelenti majd a történeteket, ugyanis gyalog nem indul el, ilyen körülmények közepette egyetlen pillanatra sem hagyhatja magára Rékát..., ahol első tevékenységeként gondosan magára zárta az ajtót, és behajtogatta a spalettákat is.

Lefeküdt, de nagyon nehezen aludt el. Összevissza forgolódott, fel-felugrott, sétált, kiment, Réka szobájához osont, s hallgatózott.

Alszik - állapította meg a hangos s egyenletes lélegzetvételéről, miután visszament a szobájába, ahol minden előlről kezdődött.

Igen nehezen aludt el.

5.

A kastély mellett elterülő óriási park színes fáí, tarka csoportokba verődöten mocoogtak. A nyírfák - kéreg foszlányai valószínűtlenül repdestek -, a kúszópálmafa és a fehér jázminbokrok szürkés fátylan át, gyepel szegélyezett sokszínű virágáy díszlett.

Az odalátszó, hatalmas tó, az ég tükréhez hasonlón, kéken villó-dzott. A nagy, korhas fűzfák, lepényfa, szilfa, bársonyfa s a galagonyabokrok, meg néhány őstuja, a többiekkel együtt, amelyek még a régi, ősi parkból maradtak meg, női csípőként ölelték át a vizét.

A kastély parkra néző ablakai alatt, hosszúkás, tarka virágáyak lélegeztek, leheltek tömény virágillatot a levegőbe. A lilás fehérnek tűnő bokrok mögött - nyilván a tegnapi zivatar maradványaként - füst gyanánt gomolygott a zöldessárga ősi fenyőtömb. Felettük, könnyű, a levegőben himbálódzó pernyeként csókacsapat röpdösött, majdnem egyszerre zuhantak le a kastély hatalmas, kormos kéményeire.

Moldovány Tamás ijedten ugrott ki az ágyából. A tegnap átelt borzalmak miatt igen későn nyomta el az álom, amiért nem ébredt fel a megszokott időben.

Nyolc óra is elmúlt, mire a szokásos öt óra helyett felébredt. Olyan mélyen aludt, mintha altatót keverték volna az esti, szokásos tejébe, amelyet Rózsi néni mindig az éjjeliszekrényére készített.

Lefutott a tóhoz, úszott néhány száz métert, utána, csakúgy vizesen visszarohant a kastélyba, hogy miután felöltözik majd, együtt reggelizzék Rékával, aki, szerinte, a bevett gyógyszerétől és az éjszakai hosszú pihenésétől, mostanra teljesen rendbe jöhetett.

Kapkodón öltözködni kezdett. Még nem végzett, amikor kopogtatnak.

- Te vagy az, Réka? Miért nem költöttél fel? - szölt ki szemrehányón, mert ki más lehetett, ha nem ő.

Réka belépett.

- Nagyon mélyen aludtál. Sajnálalak - csillapította le a gyerekes gagyogással, teljesen egészségesnek tűnőn.

Rövid, divatos, karcsú idomaihoz simuló szoknyát, mély kivágású - hegyes mellei valamennyi lehajlásánál előrebuktak a kirakatba -, lepkeszárnyú, kínai mintás, s ujjas blúzt viselt. Mintha most pendült volna ide Pest valamelyik legdrágább divatüzletéből.

Tamás nehezen bogozta le felesége karcsú testére tapadt tekintetét, szeme, vízbe dobott kavicsként huppant vissza a helyére.

- Meggyógyultál? Nem fáj a fejed? - kérdezte meg simogatón, miatlant melléje lépett, és gyengéden átölelte a derekát, arcára, reggeli üdvözlésként csókot pötytyintett. - Bocsáss meg, hogy nem ezzel fogadtalak, de hát ragyogón nézel ki.

- Elmúlt. - A férjéhez simult. - Kösz, hogy ennyire gyengéd vagy hozzám. Az este is: a karodban hoztál fel a lépcsőkön, bent a szobámban betakargattál, babusgattál, engem, aki ahelyett, hogy teljesítené a feleségek ősi kötelességeit, nyugösködöm, migrénnel kínlódom. Nem is hiszed el, mennyire jólesett a gyengédséged!

Mélyen a férje szemébe fúrta, hosszú, felkunkorodó szempilláitól övezett, kéknefelejcshez hasonlító szemgolyóját.

- Miért vagy hozzám ennyire gyengéd, s megértő? Mivel érdemeltem ki?

- Ha nem szeretnék, régen itt hagytalak volna.

- Engem is megcsókolt már Cupido, nyilat lőtt belém Érosz. Nem dalolom tovább a füledbe, hogy légy továbbra is türelmes. Hamarosan a tiéd leszek.

- A szerelmet nem lehet határidők közé tuszkolni. Észrevétlenül simogat meg, és köszönés nélkül távozik. Ha igazán szeretnél, nem szabnál feltételeket, nem kérnéd állandóan a türelmemet...

Nem folytathatta, mert letről, a kastély elől autóajtó csapódást hallottak. Réka kibogozta magát a férje karjaiból, és kirohant a folyosóra, hogy lenézzen az odanéző ablakon az udvarra.

- Apa - szólott vissza elhúzott, gunyoros hangon, mint aki egyáltalán nem kedves vendéget kapott, mialatt visszaszaladt a férjéhez, ahol sitve Tamás fülébe súgta: - Apának semmit sem szabad megtudnia, hogy mi... Te itt laksz, én ott alszom. - Mókásan, ám akadt abban némi keserűség is, megfricskázta a férje orrát. - Ne feledd: nászutasok vagyunk!

- Igen - ironizált a férje. - Immár második mézeshetünket élvezzük. Valósággal habzsoljuk a szerelmet. Igaz, szívem?

- Mától minden másként lesz - gagyogta Réka, mialatt a testi gyönyör előlegezett bájaként, erotikusan a férjéhez dörzsölődött.

Tamás, ahelyett, hogy kellőn fogadta volna felesége váratlan szexuális közeledését, elkomorodott.

- Feltétlenül beszélni szerettem volna veled. Borzalmas dolog történt.

- És miért nem jöttél be hozzám, keltettél fel?

- Az este többször benyitottam hozzád, viszont te...

- Durmoltam, mint a mormota - vágott közbe a felesége, előbbi ígéretének hatása alatt érzelmesen, kissé a felburjánzó érzelmeitől berekedten. - Rózsi néni meghozta a gyógyszert, bevettem, és máris elaludtam. - Ismét felnézett a férjére. - Veled kapcsolatos a mondanivalód?

- Nem.

- Velem?

- Nem.

- Akkor hagyjuk egyelőre, még ha oly borzalmas is - gúnyolta hitetlenkedően -, mert hamarosan itt lesz apa!

- Ha nincs máris a folyosón, a közelünkben.

- Ah! Tudod milyen. Előbb szétnéz, ide-oda üti, vagy dugja az orrát, értsd, amint neked tetszik! - kacagott fel a férfi megdöbbenésére. Felesége rapszodikus érzelemnyilvánítása készítette csodálkozásra. - Néhány perc, és elmegy, mert amilyen mozgékony, nem marad sokáig, te elmondod - mókásan a fülére mutatott, s bájolón a lenyűgözön reá bámuló férjére kacagott -, beleduruzsolod, én türelmesen meghallgatlak. Esküszöm, nem kotnyeleskedem...

A folyosó felől lépteket hallottak, mire egyszerre szétrebbentek.

A falon, az egyéb képek mellett: Dürer- és Picasso-utánezatok lógtak, avantgarde stílusban megfestve, drága és szép keretekbe foglalva. A közeli mezőről a pacsirták, ki tudja hányadik zengő futamai hallatszottak be a brokátfüggöny mintás résein. A sarokban csiszolt üvegű tükör állt. Előtte cizellált, ezüst gyertyatartók ágaskodtak.

Ledniczky Apor, Réka apja, a magas, a széles vállú, az elhízott férfi, az új gazdagok dölyfével lépett be. Szeme zsírpárnákkal övezett, mély gödörből pislogott vissza, vastag tokája lógott, pókhása messzire megelőzte a törzsét, széles szárú bohócnadrágja, szoknyaként lengett vastag lábain.

- Elnézést! - nevetett kajánul a fiatalokra. - Nem kopogtattam. Azt hittem a hátsó fertályon laktok.

Durván felröhögött. Úgy püfögött a hangja, mint zsírsütéskor a szét-szétpukkanó zsíros töpörtyű.

- Megértem a megütközéseket. Mi a nászutunkon, Istenem de szép volt, egy hétig fel sem öltözködtünk. Állandóan...

- Melyik nőddel? - ironizált Réka vastagon. - Mert, ugye anyuval...!

- Ha elhiszed, ha nem, vele történt. Hogy rá néhány évre... - Legyintett. - Más lapra tartozik, kislányom!

Tamás a feleségére lesett. Réka feltűnő sápadtsága, amelyet az anyja emlékezete az előbbinél is titokzatosabbá varázsolta, klasszikus bájba burkolta finom arcvonásait. Hosszú és elálló ujjaival idegesen dobolt a combján. Rafael, egyik női alakjának ilyenek az ujjai - hasonlította össze Tamás az ismert festménnyel.

- Veletek, szerencsére nem történhet meg az, ami ripityára zúzta a szerelmünket, később a házasságunkat: a szegénység. Ti gazdagok vagytok. Szerelem, pénz, fiatalság, szépség, egészség..., minden együtt van. Zavarhatatlanul habzsolhatjátok éjjel-nappal a szexet. Nem gond a lakás, az ékszer, a ruha. Mindenetek megvan, mint a mesében.

- Habzsoljuk is - dacoskodott Réka, majd teljesen váratlanul Tamásba kapaszkodott, csábosan fellest rá, és szünni nem akarón a szeme közé nevetett. Előbbi sápadtsága helyén, piros rózsa nyílt.

A férje szerint Homérosz eposzában nevettek így az istenek.

- Mit nevensz? - fedte meg az apja.

- Apukám a világ: te és mi, egyetlen óriási amfiteátrum.

- Állandóan más és más gladiátorokkal. A múltban szegény voltam, most többszörös milliomos, de ha multimilliomost mondanék, sem hazudnék. A szüleiteknek köszönhetőn, mert, ugye Tamás apja hasonlóan gazdag, ti milliomos csemeték vagytok. Ha pedig pénz van...

- Ne használj sztereotípiákat! - intette meg illetlenül a lánya, aki hirtelen színt s hangot váltva, az egyik fotelra mutatott. - Foglald helyet! Azonnal hozom a kávé s az italt.

- Semmit sem kérek - hártotta el élesen hadonászva. Úgy lobogott a tokája, mint az összegabalyodott vizes zászló. - Éppen csak beugrottam hozzátok. Végigrohantam a telepet, tárgyaltam itt-ott a vezetőkkal, üdvözöllek benneteket, és máris sietek haza. Fontos tárgyalásom lesz, s le kell bonyolítanom néhány külföldi telefonbeszélgetést is. A bank, üzletfelek, levelezések. A postámat sem néztem át... No! - csapott tenyerével a levegőbe. - Bezárjuk a fűrész- és a fafeldolgozó üzemünket.

- Ezt nem tehetitek meg - riadozott Réka, őszinte felháborodással. - Százhusz embert nem küldhettek el, ereszthettek a szélnek! Ahány ember, majdnem ugyanannyi család. Asszonyok, gyerekek maradnak kenyér nélkül. Itt nincs más munkalehetőség, csak ez.

A férjéhez lépett, s riadt madárként a mellére borult. Valósággal remegett a teste, amely újabb csodálkozásra készítette Tamást. A gyakori érzelemváltását csodálta, méricskélte: mennyire egészséges, mennyire beteg az.

- Mit csináljak, ha egyszer nem tudom eladni a deszkát. Dugig tömtek az országot balkáni és ruszki faáruval. A fafeldolgozó üzemünk, hónapok óta nem kapott megrendelést. Miért, kinek termelünk? S a költségek? Tizennégy milliót ruháztunk be. Új gépsorok... Mindenképp a legmodernebbet, ultramodern olasz gépeket vásároltunk. A tervezett éves nyereség, egyelőre: bejáratás, betanítás, miegymás miatt négymillió..., helyett ugyanennyi veszteség. - A lányára kacsintott. Arcán a zsírredők hurkaszerűn összekunkorodtak. Igen nevetségesen nézett ki. - Mit tanultál azon a híres angol egyetemen? Szabad-e beruházni, egyáltalán termelésben hagyni egy veszteséges üzemet?

- Nem, de az emberek! Most, ugyan vesztesz négymilliót...

- Plusz az új gépek amortizációja. Summa summarum: testvérek között is tízmillió a veszteségünk, lányom! Két év múlva sem termelnénk meg, hoznánk be ezt az óriási veszteséget. Veszteségre veszteséget halmoznánk fel, mert, ugye a kilátásaink, hosszú távon is pocsékok. No - bökött a szemével a fiatalokra -, amint látom, jól

vagytok. Élvezzétek tovább a mézesheteket! Utána Tamás és te is vezető beosztást kaptok. Ő igazgató, te pénzügyi tanácsadó leszel. Nem kis beosztás! Busás jövedelem... Nem sorolom tovább, hiszen mindent tudtok. - A lányára bökött krinolinszerűn vastag mutatóujjával. - Azonnal másként beszélsz, ha mindent, főleg a főkönyvet áttanulmányoztad, ha te s nem én adom a tanácsokat!

Sorban megcsókolta őket. Zsírárnás arca vakósággal fénylett az apró gyöngyöző izzadtság szemektől. Érdekes, érkezésekor kezét sem fogott velük, most meg, meg is csókolta őket, majd az ajtó felé kacsázott.

- Nálunk és nálatok, fiam - fordult vissza ott, balkezeivel a kilincset fogta, jobb vállával nehézkesen az ajtófélfának támaszkodott -, csak egy gyerek született, ti! Én három unokát akarok! - kajánkodott széles vigyorgással. Lapátokhoz hasonló felső fogai messziről sárgállottak a sok szivarfüsttől. Színpadiasan megfenyegette őket. Zsírfényű arcán vastag alpáriság vigyorgott. - Az elsőt kilenc hónap múlva hozza meg a gólya! Lehetőleg fiú legyen!

- Apa! - rította meg a lánya. Márvány fehér arcán szűzies pír futott végig, borította be, ki tudja, hányadik csodálkozásra készítette Tamást.

- A gyerek...

- Tudom, tudom - háritotta el vastag párnás tenyerével - nem megy..., bocsáss meg, megrendelésre. Ti döntsétek el, nem én!

Megjuhászokdón, amely kifejezetten bohózatnak tűnt, megfordult, és mókásan nevetésre ingerelve a fiatalokat, kisomfordált a folyosóra. Feneke, mint a hízott disznó hátulja, ide-oda lengett.

A két fiatal utánament a nyitva hagyott ajtón, egészen a lépcsőig kísérték. Azért nem tovább, mert az: maradjatok csak gyerekeim, egyedül is kitalálok... elhárítással visszatartotta őket.

Egymást átölelve, elhíhetően megjátszva a hűséges szerelmeseket, összetapadva várták meg, amíg teljesen el nem tűnt a hatalmas, a csiszolt szegélyű, a vastag üvegekkel díszített bejárati ajtóban.

Réka a férjére sandított.

- Mi az a titok? - fuvolázta dallamosan, megnyerően, ki tudja hányadik meglepetést okozva a férjének, aki az apjára várt megjegyzést tő-

le. Nem volt kétséges, milyen, hiszen Réka kifejezetten gyűlölte az őst.

- Gyerünk be a szobámba!

- Félsz, hogy meghallja valaki? - nevette ki Réka, akinek az alakja Tamás szemében, előbbi viselkedése miatt, ezekben a pillanatokban, fehér hópehelyként lebegett a tajtékozó Dunán.

- Két halott fekszik a szellempincében - öntötte nyakon, tegnaptól ez idáig háborgó idegrendszeréből zuhogó forrásának jeges vizével.

- Viccelsz? - kapta el az ingét. - Ugye, nem mondom komolyan? - merevedett meg Réka teste, tekintete egyszerre. Két kezét riadtan széttárta, törékeny alakja úgy imbolygott, akár Dunán a tutaj. A talaj, minduntalan kicsúszott a talpa alól. Hogy el ne essen, odébb lépett, amely mozdulat a férje szemében tántorgásnak tűnt. - Láttad, vagy csak... álmodtál róla? Olyan jól s mélyen aludtál! - hebegte megrettenten, szinte kétségbeesetten.

- Kétszer jártam ott. Először egy..., csinos nő hevert a földön. Szőnyegbe csavarták. Az ajtót nyitva hagytam. Téged migrén kínozott. - Nyelt egy nagyot. Szeme a visszaemlékezéstől, egy képzeletbeli pontra meredt. - Mialatt aludtál, újra arra sétáltam.

Tekintete visszarebbent a feleségére.

- Képzeld el, az ajtót becsukva találtam.

- Képzelődsz, szívem! - komorodott el még jobban Réka. Szép ívelésű arca megnyúlt. És friss hőszerűn elfehéredett. - Ugye nem igaz? Mondd, hogy nem igaz!

Most becázte először a férjét szívemnek.

- Nem! - erősködött Tamás. - Benéztem...

- Bementél, vagy csak benéztél? Nagy különbség!

- Egészen mélyen bementem. Az ajtót kitámogattam...

- Féltél, hogy rád csukják? Brr...rú! - borzongott össze Réka, miközben a férjére meresztette, két nagy, kék szemét. - Nem hiszem el. - mosolygott kétesen a férjére, azt kutatva, hogy igazat mond-e, vagy csak mellébeszél.

- Pedig így van. Nem álmodtam. Igazat beszélek.

- Sok mindent hallottál a szellempincéről. Képzelődsz. Ne hidd el! - győzködte a férjét s önmagát, szemmel láthatón erőlködve.

Előreindult. Tamás követte.

- Még az este el akartam mondani neked - folytatta eközben -, a kocsid...

- Mit akartál a kocsimmal?

- Behajtani a rendőrségre.

- Rózsi néni vitte el. Miért nem telefonáltál nekik?

- Mert a telefonzsinórját elvágták.

- Ne ijesztgess, mert megint migrént kapok!

Írányt változtatott. Idegesen a hallba sietett, a telefonhoz.

- Nézd! - emelte fel a zsinórt, hogy megmutassa az utána siető s izguló férfinak. - Nem vágták el.. - Felvette a kagylót is. A postán beleszóltak, ő tévedést emlegetett, és elnézést kért.

Tamás fejéből kiszökött a vér. Álla leesett, szemgolyói megmerevedtek, s fényes üveggolyókként csillogtak.

- Láttad, hallottad? - kérdezte Réka, mialatt két tenyerét a férje mellére szorította, ráfektette a fejét, testével szorosan hozzásimult. - Azok a halottak sem léteznek. Én vagyok a hibás - brúgta érzélgősen, szerelmesen udvarló galambhoz hasonlóan -, amiért érzelmes hozzád bújásommal nem vezethetted le a férfiúi buzogásodat. Viszont, ha te is akarod, mától kezdve minden megváltozik.

- Réka! - húzódott a férfi kissé odébb, hogy merőn szembe nézhessen a feleségével. - Én tényleg láttam azokat a halottakat, és ezt a zsinórt: igenis elvágták. Felvettem, lógott... Nem hallucináltam.

- Tudod mit? - határozott a felesége. Fejét határozott mozdulatokkal a férje felé emelte, s az a nézése is, mialatt, hogy kihúzhassa magát kissé eltávolodott a férjétől. - Nézzük meg!

- Te... te bemennél abba a szörnyűséges pincébe?

- Veled? Miért ne!

- Réka - hebegte Tamás rendkívül zavartan. - Halottak. A földön hevernek. A pince sötét, s nyirkos. Tele van denevérekkel, patkányokkal. Szörnyűséges látvány. Nem neked való...

- Nem esek össze. Ígérem! S migrént sem kapok. Gyerünk!

- Hát, ha annyira akarod, mehetünk - szánta rá magát a férfi rövid tusakodás után. Nem két kézzel kapva az alkalmon, hogy bebizonyít-

hassa az igazát, szimpla beletörődéssel. - Magamhoz veszem az elemlámpámat, s mehetünk!

Néhány perc múlva indultak el.

Mialatt a szellempince felé sétáltak, a nap egyre forróbban sütött. Ez is, meg az előre elképzelt látvány, amelyen Rékával, ezzel a törékeny, gyenge idegzetű nővel osztozik majd most kifejezetten, bántotta Tamást, amitől, hiába kárpótolta a szép nyári idő, az öreg - ahány, annyi óriás - fákön a madarak csivitelése, a szöcskék ciripelése a fűben...

A levegőben a tegnapi eső miatt illatos pára úszott.

Réka a pince felé sétálásuk közben, mind a két kezével a férjébe karolt, fejét, olykor-olykor a vállára szorította.

- Hallgasd csak! - fuvolázta alt hangon, a helyzetükhöz egyáltalán nem illő élvetésséggel. - Zene.

Tamás szent rettenettel lesett rá.

- Min csodálkozol - nevetett fel az. - Mindennek saját zenéje van - magyarázta meg a felesége: - A szélnek, a sikolynak, én tudom, a nevetésnek..., csak fül kell hozzá, amely felfogja, és dallamot varázsol neki. Beethoven IX. szimfóniájaként.

- Hogy te miket beszélsz? - csodálkozott rá sokadszor a férje.

- Mert... elvégezve a dolgomat... - A férfi nem értette, de nem is igyekezett megérteni, ezeket a szétszabdalt szavakat, ezekben a pillanatokban, amikor a két halottat rejtő, borzalmas múltú pince felé mennek. - Újjászülettem. Ezelőtt valamennyi férfitől félttem, bevalom: téled is. Ha hozzám értél, lebéultam, arcom, ha nem is torzult el, elszíntelenedett. Most? Tapogass meg! Erotikusan, szerelmesen, meglásd, nem merevedek meg. Kipróbálsz? - kacérkodott természetes bájjal, ám a helyzethez egyáltalán nem illőn.

- Itt s most, ne! Majd otthon! - hártotta el Tamás előbbi gondolatának jegyében, amely most kifejezetten a pincére irányult.

Réka ugyanolyan tempóban s hangon folytatta:

- A férfiak több dimenziójává váltak, mígnem megismertem azt a bizonyos férfit, akinek már a nevét sem akarom többé kiejteni a számon, rágondolni meg..., soha. Noha ezelőtt valamennyi férfi mögött Őt láttam, nagy ő-vel. Kielégületlen vágy kínozott, gyötört miatta.

A férjére emelte másvilágian elváltozott arcát, amelytől az kissé megrémült.

- Örökre elmúlt - súgta jellegzetes elváltozással. Tamás nem értette meg a felesége hirtelen színeváltozását: mi az, amitől az ennyire, s ilyen hirtelen, s pont most s itt, megváltozott.

Tovább gázolták az apró bokrokat s a magasra nőtt tavalyi kórót s füvet, mígnem a pince bejáratát magasan eltakaró bodzabokorhoz nem értek, ahol Tamás hirtelen lecövekelt:

- Nézd! - mutatott rémulten az ajtóra, amelynek, csak egy része látszott a bodzabokor résein át, fátyolosan. - Be van csukva, holott én nyitva hagytam, sőt kitámasztottam.

- Megint hallucinálsz, édeske!

Tamás megszállottként vágott neki, tekerte szét maga előtt a bodzabokor ágait, ám néhány lépés után visszatért, nagyon vigyázva Rékára és a ruhájára, ugyanis a bodzabokrok tele voltak, hatalmas virágokkal, amelyek, sűrű szirmaikról lehullajtva, nehezen letisztítható, szinte ragadós poraikkal, összeporoztak mindent, csak a közvetlenül az ajtó előtt engedte el a felesége kezét.

A hatalmas kilincsbe kapaszkodott, vállát az ajtónak nyomta, és kitérta, majd nem törődve az orrba csapó dohos nyirkossággal, az útját álló, korhadt bányafákkal, bizonyítási vágyától űzve, izgatottan előrement, de néhány lépés után ugyanúgy, mint előbb odakint, meggondolta magát, s megállt.

- Megvársz? - szólt vissza a feleségének -, vagy...

- Veled megyek.

Tamás visszalépett hozzá.

- Lassan és óvatosan gyere! Egyik kezemben a lámpát tartom, világítok, mert minél beljebb megyünk annál sötétebb lesz, a másikkal vezetlek, hogy el ne ess, meg ne üsd a lábad, bele ne ütközz valamibe!

- Kísérteties - nyöszörgött Réka. Lába fába ütközött, s felszisszent. Tamás utána kapott, és vigasztalón magához szorította.

- Gyere szorosan utánam! Kapaszkodj az ingembe!

Elengedte, Réka engedelmesen a háta mögé húzódott. Megfogta az ingét, s lépésről lépésre, de teljes biztonsággal haladtak tovább.

- Kísérteties, mi? - suttogta Réka gyerekesen, helyzetükhöz nem passzoló műrettegéssel, mintha valahol belül élvezné a helyzetüket.

- Az bizony.

Tamás az egyik helyen megállt, megállásra késztetve Rékát is.

- Nincsenek itt - körözött az elemlámpájával a földön, ott helyben s távolabb keresve valamit, megrökönnyödött, hihetetlenül.

- Édeském! - simult Réka a férje hátához, gyengéden simogatva, vigasztalva az előbbi hallucinálásáért. - Nem te vagy a hibás, én!

Tamás megátalkodottan leste a régebben itt heverő halottak üres helyét, világította újra és újra körbe a pincét. Fejéből kiszállt a vér, szíve úgy dobogott, mint a motor rosszul működő dugattyúja. Csinos arcának szabályos karaktere összekuszálódott. Torka kiszáradt, értetlenkedően rángatta a vállát, pislogott felváltva hátra a feleségére és le a földre.

Borzalmas dolgok történtek körülötte s vele. Mert igenis nem hallucinált, nem őrtült meg, mind igaz, ami vele, s itt történt: a két halott, az ajtó váltakozó állása, a telefonzsinór elvágása, és - jött rá ezekben a pillanatokban - igenis, altatót kevertek az esti tejébe.

- Menjünk innét! - rebtentette ki mély révedezéséből Réka együttérző, gyengéd simogatása. - Világíts! Most én vezetek!

Sokkal gyorsabban és könnyebben kievickéltek a pincéből s a bozótosból, mint amiként odaértek.

Mialatt tovább mentek Réka részvétteljesen és lenyűgözön a férjéhez simult. Többször megállította: a nyakába kapaszkodott, egyik lábát érzékenyen felemelte, combját erotikusan hozzádörzsölte, és szexuális kapcsolatot kezdeményezön a férje ajkába harapott.

Betegesen megváltozott - ütött szeget a felesége viselkedése a férje fejébe, aki engedelmesen eltűrt mindent, de csipetnyit sem kezdeményezett: hozzá sem ért a felesége melléhez, nem ölelte át szitakötőn karcsú derekát, széles csípőjét..., ment, fogadta némán és szinte érzéketlenül az asszonya kitörő szexuális kezdeményezését.

Réka a kastély közelében, balett-táncoshoz hasonlóan, a lábujja hegyére állva felágaskodott, és a férje vállába kapaszkodott.

- Estére bemehetek hozzád, s veled alhatok? - lehelte forrón perzselőn, érzékenyen.

- Miért nem most?

- Látom nagyon megviselt az a... - Gyengéden megsimogatta. - No, ne vágj már ilyen fanyar képet!

- Annnyira nem - fojtotta bele a szót Tamás, hirtelen fogant érzelemmel, mert Réka addig kedveskedett, ingerelte, amíg: történt, ami történt, lángra nem lobbant, noha eddig hiába a hízélgés, egyáltalán nem akart szeretkezni ebben a feldúlt állapotában, ugyanis teljesen ellentétesnek, összeegyeztethetetlennek vélte most azt jelenlegi feldúlt érzéseivel, testi állapotával. Állandóan a két eltűnt halott, és a többi esemény foglalkoztatta, tartotta sakkban a felbolydult idegrendszerét.

- Lezuhanyozunk. Együtt, te és én. Vagy, tudod, mennyire hatalmas a kádunk, bőven elférünk benne ketten. Utána...

A férjének esett. Felgerjedten ölelgette, szeretkezésre ingerlőn harapdálta az ajkát.

Tamás félve, hogy meglátja, ha más nem Ferkó, aki - érezte - titokban bokorról bokorba lapulva elkísérte őket, oda s vissza, egyszerűen felkapta, a hahotázásától gurgulázó, viháncoló: ne ne... feleségét és befutott vele a közeli kastélyba.

6.

A madarak közül elsőként a rozsdafarkú szólalt meg a kaliforniai óriási fenyőfán. A szép hangú fülemüle dallamos bül-bülőzése felelt rá a szomszédos japánakáccal szegélyezett mezsgyéről, fújták tovább fáradhatatlanul. A közeli mezőről tisztán odahallatszott a csalogány szép éneke.

A közelben fácánkakas kríkogott, néha-néha, s röviden egyet-egyet...

Hajnali négy óra volt.

Minél jobban kivilágosodott, annál több madár kapcsolódott be a reggeli színes hangversenybe. Csattogtak, trilláztak, csárogtak, berregtek..., kinek-kinek milyen hangszer adott a természet.

A másik oldalon, az erdő felől dallamos kakukkszó nyugtatgatta az idegeket.

Az úgyszintén odalátszó hegyekből, dús ózonnal telített levegő áradt, amely a közeli tó felől - a tartós nagy meleg miatt, egyre jobban visszahúzódó víztükör maradványaként -, egyáltalán nem bántó, a környezetbe alig észrevehetőn belekeveredő, enyhe iszapszaggal, s rothadó csátébúzzal keveredett. Kevés ember létezett, aki elkülöníthette a park utjait szegélyező, több színű s fajtájú, óriási virágágyainak illatzuhatagától.

A fák lombjait, a szokásos kora reggeli szellő váltakozón, előbb összeborzolta, majd elnézést kérő suhogása közben, újra és újra megsimogatta.

Moldovány Tamás, a most ébredt emberek bódulatában, kinyújtott kezével tapogatózva kereste a feleségét, hogy felébredése előtt újból magához szoríthassa.

Hiába, mert Réka már felkelt, amiért is, a kinyújtott kezét, enyhe ásítása, nyújtózkodása közepette, visszahúzta, és a szája elé szorította.

Persze - nyugtatgatta meg magát - Pestre autózott a megszokott fodrászához és a kozmetikusához.

Ajkán gyöngéd mosoly vibrált, idegrendszerét az éjszakai, testi-lelki kielégülés, jóleső fáradtsága teljesen elzsibbasztotta. Lábát, karját, hosszan kinyújtotta, fejét mélyen a párnájába fúrta.

Az álom és az ébrenlét határán tengve, újra és újra felidézte a történeteket:

Réka a szellempincéből hazatérve, amint már az úton is megtapasztalta, teljesen kicserélődött. Miután lent a kastély előtt a karjába vette, és befutott vele az épületbe, Réka az egész utat érzékenyen ficánkodva végigkacarasztta. A szobájában, szeretkezést kezdeményezően, áttüzesedett ajkaival, piócaszerűn a szájára tapadt, mellével s a hasával kéjittasan hozzádörzsölődött.

Ki tudja, meddig maradtak, viháncoltak a szeretkezés erotikus előjátékaként, ebben az egész idegrendszerüket feldobó állapotban, miután Réka, sikkesen, már-már sztriptízszerű mozdulatok kíséretében levetkőzött, majd segített neki is a ruhái lecibálásában. Arcán a vonásai, finoman átrendeződték - érzékiséginek eme fokozata, valósággal megdöbbsentette őt -, mintha minden áron be akarta volna bizonyítani, hogy a történetek ellenére is, teljes értékű nő, azonban már fekve, felhevült vágyuk legígéretesebbnek tűnő pillanataiban, teljesen váratlanul elfordult, s riadt madárkaként összekuporodott, és nyárfalevél-szerűn remegni kezdett.

Ő melléje húzódott, s megsimogatta.

Akkor érezte először igazán: mennyire bársonyos s forró a bőre, és mennyire karcsú a teste.

Réka, mintegy varázsszóra felült, ráhajolt, szorosán átölelte - valósággal érezte, kemény testének valamennyi kidudorodó részét -, s forrón a fülébe rebegte:

- Semmi baj. Vigyél be a fürdőszobába! Közösen megfürdünk, utána...

Ő, még mialatt mondta, felkapta - Réka kígyószerűn rátekerődött -, és bevitte a fürdőszobába.

A kádat közösen engedték tele meleg vízzel, amelybe Réka, még folyása közben, illatos fürdőolajat csurgatott, majd tengeri sellőként az erősen habzó vízbe siklott. Két kezét, hívogatón feléje nyújtotta, szemérmesen vigyázva, hogy a mellét végig eltakarja a hab. Hiába,

mert az csak elő-előbukott, viszont két óriási habcsomón kívül, semmi sem látszott az ő szemének annyira kívánatos, hegyes kemény domborulatokból.

Réka, ott a meleg vízben, a minduntalan kicsapódó, s mind a kettőjüket betakaró habpaplan alatt lett először az övé.

Fiatalos, egészséges, minden pillanatban növekvő lendülettel, boldog felsóhajtások, sikongások közepette, simogatták, ölelgették, szorongatták, csókolgatták, becézgették egymást. Réka ajka - világosan emlékezett - tágra nyílt, mohón ragyogó szeme szilajon villogott, kitágult orrcimpái kielégült gyönyörrel lihegtek. Nemcsak őt, mindent és mindenkit meg akart hódítani: eget, napot. Kentaurrá változott: vízből meg-megnyúló teste valamelyik gyönyörű görög istent utánozta, a többi állat: sikamlós, díszes hal maradt...

Réka hosszú percekig pihegett a kiadós szeretkezésük után. Egy-máshoz simultak, fejüket a meleg kád szélére fektették.

Csak azután eszméltek fel a szeretkezésük utójátékaiként, kölcsönös babusgatásukból, miután a víz kihűlt.

Elsőként ő lépett ki a kádból, kiségtette a feleségét, és előzékenyen bebugyolálta a fogason lógó, óriási fürdőlepedőbe. Két karjába kapta, és az ő megtörötlen testéről lecsurgó vízben totyogva, csíkot húzva maga után a kövön, visszavitte a szobájába, ahol Réka, miután kibogozta a ráterített fürdőlepedőjéből, újra lemerevedett. Szemébe, félelemmel rokon szomorúság borongott, s remegett. Ő a felesége ledobott fürdőlepedőjébe törölközött, majd melléje feküdt az ágyra.

Simogatta, babusgatta: - ne félj kicsim, én meggyógyítalak - mire ő melegen a nyaka köré kulcsolta a karját. Valósággal sugárzott a lényéből az epedő, vad csáberő, miközben hátravetette a homlokára hulló nedves haját, amely légiesen szűzies vonást varázsolt bájosan szabályos arcára. Testéből fehér liliumra emlékeztető illat áradt, ő újra és újra belehelte s elbódult tőle. Kék, ragadozó tigrishez hasonlító szeme, bájos arcgödröcskéje, nedves homlokára ragadt, kígyózó hajtincsei teljesen lenyűgözték.

Réka többször is az övé lett az est folyamán. Olykor-olykor annyira vadul ölelgette, harapdálta, hogy szinte fájt.

Egy ütemre lélegeztek, ha véletlenül ellankadt kissé szeretkezésük addigi vad ritmusa, Réka érzélgősen mocorgott, hempergett, fejét lelógatta - leomló haja a földet seperte -, kéjesen sikongatott, jajgatott, örömtelinen sóhajtozott, mintegy ösztökélve őt szerelmük mélyebb élvezetére.

Ha vége szakadt a szeretkezésüknek, hosszabb-rövidebb ideig tartó élveteg elnyúlásuk után, Réka már-már beteges rapszodikussággal újra és újra reátapadt, előlről akarta kezdeni az egészet. Viszont az is megtörtént, hogy szeretkezésük legörömtelibb pillanataiban lebénult. Testét, combjainak összeszorításával, kiszabadította az ő testéből, keze lehanyatlott, fejét illetlenül elfordította.

Ő olyankor apró csókokkal pötyögtette végig a testét: homlokától le a melléig, szerelmes, biztató szavakat lehelve..., a virágkehely újra kinyílt a körülötte zümmögő, szorgos lódarázs fogadására.

Akkor és mindezek után, most itt magára hagyatottan elhatározta, hogy feltétlenül elviszi valamelyik, neves pszichiáterhez, amit szeretkezésük szüneteiben, bensőséges, és őszinte kitárulkozásuk, kölcsönös mesélésük közepette el is mondta Rékának, amibe ő készségesen beleegyezett.

Elmélyült s szép emlékeinek felidezéséből Réka váratlan betoppánása riasztotta fel.

- Te? - meredt rá felülve. - Azt hittem elmentél.

Feléje nyújtotta a kezét. Réka elkapta, és engedelmesen melléje siklott az ágszélére, ahol a fejét a férfi mellére horgasztotta.

- Meg vagy elégedve velem? - dúdolta negédesen. Ajkán, amint felnézett a férjére, diadalmas mosoly kígyózott, nagy, kék szemgolyói, a férfi teljes kielégítésének diadalaként, fehérén izzottak, fényük hullámszerűn áradt szét, mint nőstény tigrisé a letiport áldozata fölött.

Tamás szerint mégsem tigrishez, gyönyörű kígyóhoz hasonlított, mialatt szeretkezésre hívón magához ölelte, mire Réka finoman kisklott a karjából. Kecsesen talpra ugrott, s kapkodón lesimítgatta ruhájának enyhe gyűrődéseit.

- Estére..., nem, mihelyt megérkezek, újra a tiéd leszek, te az enyém, most viszont nem akarom. Sietek, mert délelőttönként keve-

sen vannak a fodrászomnál, viszont délután órákig ücsöröghetnék, mire rám kerülne a sor. Ugyanis nem jelentkeztem be. Későn érnék, haza, és a szeretkezésünk után le is kellene zuhanyoznom, mivel, ha nem tenném meg, végig mocskosnak érezném magam. Fürdésre pedig most egyáltalán nem maradna időm.

Sokat ígérőn a férjére bájolgott, s föléje hajolt.

- Bocsáss meg! - Megsimogatta, két oldalról arcon csókolta. - Szia!

Halványkék, szorosan a karcsú testéhez simuló, glaszé selyemruhát viselt. Szitakötőhöz hasonlatos, vékony derekát, vastag, fekete öv ölelte át, még karcsúbbá varázsolva, amúgy is igen formás testét, még inkább kiemelve kerekded csípőjét, lányosan hegyes mellét. Nemesen vékony ujjain briliáns gyűrű szórta a szikrákat, fülében vékony aranykarikák csörögtek. Királynői, hosszú nyaka, húsos válla diszkrétén, nemcsak hegyes, dús melleinek erotikus tobzódása valóssággal lenyűgözte a férjét, felrobbantotta az idegrendszerét, felforrósította a vérét.

Mindezek ellenére nem kísérletezett tovább.

Réka az ajtó részéből visszadugta a fejét. Egyik vállával az ajtószárnyának, másikkal az ajtófélfának támaszkodott.

- Meglásd, mennyire szép leszek! Mától neked, egyedül neked akarok tetszeni, behozva valamit az elmulasztott alkalmakból, lehetőségekből.

- Mert mi az élet? Elmulasztott nagy lehetőségek temetője.

- Mennyi sír, gyönyörű, lezárt emlékmű, kripta - nevetett közbe pajkosan, jóízűn ironizálva Réka. Ajkát csókra csücsörítette. - Puszi! Szeretlek.

Kezével, bájos mosolya kíséretében csókot dobott a férjének, majd a teste után a feje is kisiklott az ajtón.

Tamás bensőjét jóleső melegség járta át. Parázból újra feléledő, lobogó szerelmét bizsergő, édes érzések simogatták, mialatt felugrott, és óriásit ásítva, nyújtózkodva az ablakhoz lépett. Néhány percig tornászott, fekvőtámaszokat csinált, alaposan megropogtatta a térdét, a derekát..., utána sietve felöltözködött, és a konyhába rohant.

Egyszerű, s könnyű reggelijének elfogyasztása után, kihagyva a megszokott futását, úszását, lesétált a parkba. Mert, hiába a félbeha-

gyott kézírata, a kikészített, feldolgozásra váró jegyzetei, nemhogy dolgozni, felgerjedt érzéseitől feltüzelve, semmihez sem nyúlhatott. Két hét utáni gyönyörű nászéjszakája, igazi, testét-lelkét kimerítő, többszöri szeretkezésüktől elzsibbadva, Réka iránt érzett az egész idegrendszerét felkavaró szerelmébe burkolózva, rőtta a tökéletesen szép, ősi természeti maradványokkal teli környezetébe ágyazódó métereket.

Nyár volt, körülötte mégis sok ízű illattól dúsan - pompásan és díszesen - a tavasz zsongott.

Megint és megint Rékára gondolt. Vérpezsdítőn, részletesen kielemezte gyakori szeretkezésük összes, apró, intim részleteit, miközben újra és újra elhatározta, hogy Rékát feltétlenül elviszi pszichiáterhez, amibe az éjjel ő maga is beleegyezett.

Gyereket akart. Ez a gondolata - hosszú óráktól először - megtorpanította: Szülhet-e Réka tartós ideggyógyászati kezelése és saját maga által elmesélt, megdöbbentő élményei után, paranoiásan gyereket, még ha meg is gyógyult, bár nem teljesen? Szabad-e egyáltalán szülnie? Ideggyengesége, lelki sérüléseiből adódó betegsége, hátha átöröklődne a gyerekére is.

Nemcsak pszichiáterhez, genetikushoz is el kell vinnie.

És, ha máris, a ma éjszakai első közös együttlétük után gyereket fogant? Semmit sem vett be. Ő sem vigyázott. Ki tudja, hányszor szeretkeztek, sűrűn s egymás után, hevesen semmivel sem törődve?

Gondolatainak eme súlyos zsongásából a szellempince közelében eszmélt fel, ahová teljesen akaratlanul jutott el, ámbár az is meglehet, az elmúlt napokban végigélt szörnyűségek -, mindegy, mi történt, mikre gondolt közben -, tudata alatt sercegve idecsalták, ő ellenállhatatlanul engedelmeskedett, mert a két halott igenis létezett. Láttá őket. A nőt kétszer is megnézte...

Az előbbi varázs elillant. Az eltelt napokban átélt események, a maga zordságában felkorbácsolódott hullámok gyanánt, őt mélyen belegyömöszölve az iszapba, zúdultak rá.

Mialatt reggelijének elfogyasztására a konyhába sietett... Igen, világosan emlékezett rá - akkor, nyilván a gyönyörű éjszaka emlékeinek zsongása miatt, nem tulajdonított neki jelentőséget, viszont most

túhegyesen belemart az emlékezetébe -, a hall mellett elhaladva, világosan észlelte, hogy a telefon kagylója hiányzott.

Miért? Ha mégis, esetleg nem mellé tette Réka, most szabadon lóg a zsinórján, ki téphette le, ki vihette el? A múltkor a falnál vágták el, most a kagyló és a készülék között, ráadásul elvitték magát a kagylót is...

Ki tehetete?

Rózszi néni -, mert Réka végig vele tartózkodott - nem. De, miért is vitte volna el a kagylót, amikor a faluban csak egyetlen készülék van, a postán. Ferkó? De hiszen, amióta itt van, semmi pénzért sem lépne be az épületbe. Áh, nem! Igaz is, miért fél tőle annyira? Mert ő kilóg a fixa ideájának megszokott képéből, de hiszen azt sem tudja, van-e ilyen, ha igen, mi az?

A tegnapi csapáson átnézve, a pince ajtajára tévedt a tekintete.

Becsukták. Ismét becsukta valaki! - csapta mellbe, ordított fel hangtalanul a megdöbbenése, mert világosan emlékezett rá: miután Rékával kiléptek a hatalmas, dohos üregből, semmivel sem törődve, nyitva hagyták az ajtót.

Izgatottan kapkodva -, átgázolt a bozótoson, félretolta a bodzaborok kiálló gallyait -, kinyitotta a hatalmas vasajtót. Mennyire könnyen jár - csodálkozott eközben. - Egészen „bejáratódott”, vagy belajozták?

De miért jött ide, amikor eredetileg egyáltalán nem szándékozott idesétálni? Az ajtót kinyitni, belépni pedig, egyetlen pillanatig sem jutott eszébe.

Ellenállhatatlanul, tudata alatt vezéreltetve, ösztönösen cselekedett, amit sohasem tett ezelőtt. Legalábbis nem emlékezett rá. Kíváncsiságból tette? De hisz az átélt borzalmak és kudarcok után, ha nem is kifejezetten félt, tartott már a szellempincétől, mert ami itt történt éppen úgy lehetett rossz álmom, negra fata szerű rémes látomás, mint valóság. Vagy éppen ez a beléje itatódott, valamennyi emberben meglévő félelme váltotta ki benne az ellentétes reflexeket? Az átlagosnál sokkal erősebb fizikumából, a sok és máig is rendszeres sportolásával, megfegyvelmezett idegrendszeréből fakadón, önmagával virtuskodón, bebizonyítsa: igenis maradt bátorsága, hogy még egy-

szer farkasszemet nézzen a sötétséggel, mint Toldi Miklós azzal a bizonyos farkassal?

Bátran belépett, és elindult befelé a sötét, a pincének nevezett, elhagyatott, hatalmas bányaváratba, ahol, néhány lépés után, miután végleg elnyelte a pince testetlen sötétsége, megszokta a sötétet, mind beljebb és beljebb merészkedett. Elemlámpát természetesen nem hozott.

Zörgést, furcsa koppanásokat hallott a háta mögül. Reflexszerűn megfordult, ám egyet sem léphetett vissza, mert a pince óriási vasajtaja idegborzolgató dübörgéssel becsapódott mögötte.

Világosan hallotta, hogy az óriási kovácsoltvas kilincs, a küszöb és az ajtó vasváza közé dorongot szorítottak: nyilván, hogy megakadályozzák az ajtó kinyitását.

Tehát bezárták. Tűszul ejtették. Egy hatalmas, dohos, nyirkos, kormosötét üreg foglyává vált.

A reátörő félelem és szörnyűség hátborzongató keveréke, csak néhány pillanatra bénította meg a cselekvőképességét. Az ajtónak ugrott, és kétségbeesetten, hatalmas kilincsenél fogva, ki akarta nyitni. Ám az, a neki szorított dorong miatt -, amint gondolta is, ám hátha nem jól rögzítették oda - meg sem mozdult.

Nem kísérletezett tovább, mert az óriási kulcslyukon át, beáramló sisterségét hallott. Furcsa szagú sprayt fújtak be, amitől már a második belélegzés után megszédült.

A pince belseje felé menekült. Elbotlott, s felállt, kézzel-lábbal kapálózott, mintha úszna. Sípcsontja sajgott, tenyerét megsértette, ugyanis láthatatlan, kiálló faroncsba kapott, erősen vérzett. A szájához szorította, kiszívta vért, jobbra-balra köpte.

Nem menekülhetett messzire, mivel egyre jobban elnehezedett a feje. Lábai megroggyantak, végül az egyik útjába eső farönkre rogyott, és elvesztette az eszméletét...

Időt, teret teljesen elveszítve, zúgó fejjel tért magához. Fogalma sem volt, hogy elaléltsága mennyi ideig tarthatott, és hol van. Cipőjét, jobb nadrágszárának koptatóját patkányok hada rágcsálta, kaparszta. Némelyikük felmászott az ölébe, vagy még feljebb, s az orrát csiklandozta. Undorodottan összerázkódott, jobbra, balra közékük rú-

gott, mire azok egymást taposva, furcsa cincogásszerű hangon visítva elmenekültek. Közeléből, a földről, ijesztőn, stoplámpához hasonló, élesen fénylő szempár villogott. A kastélyban látott hasonlót az egyik éjjel. Macska volt. Ott, itt viszont nem lehet. Akkor mi?

Lehajolt, a földön kaparászott. Követ, fadarabot keresett. Véletlenül az egyik visszatérő patkány farkát szorította meg, emelte fel a riadtan kapálódzó, vergődő, visító, harapó, körmeivel kaparó állatot. Iszonyodva a képzeletbeli macska felé dobta.

A két villogó pontocska, mint villanykörte az áram megszakítása után, kialudt.

Ingébe bőregér kapaszkodott, megsértette a bőrét is, ami fáj. Oda kapott, ám az erősen belekapaszkodó állatot, csak ingének egy darabkájával téphette le magáról.

A földhöz csapta.

Közletről és távolabbról furcsa, kísérteties hangok riasztgatták. Dante - színházban látott - alvilágához hasonlította, csak hogy itt nagyon sötét van, nincsenek díszletek, a hangok sem imitáltak. Minden valódi, hátborzongató szörnyű.

Újra és újra megborzongott.

Szeme közben teljesen alkalmazkodott a sötétséghez és úgy, amint a múltkor - csak hogy akkor az elemlámpájával, most hosszabb szemlélődés után, szabad szemmel is - felfedezte a boltozaton lévő beomlás okozta lyukat. Alig láthatón, feketekávéba cseppent, szerteoszló tejként, tenyérynyi derengéséből következett rá.

Arrafelé indult. Hiába szokta meg a sötétséget, egyáltalán nem látta az őt körülnyaláló koromsötétbe csomagolt, a földön heverő: keskenyebb-szélesebb, hosszabb-rövidebb, szúvas-épebb bányafákat, rönköket, lelógó bordafákat. Meg-megbotlott. Olykor el is esett. Neki-nekiütközött valaminek. Hol a nadrágja, hol az inge akadt bele egy-egy fa kiálló szálába, roncsába s elszakadt. Cipőjének, kezének, fejének -, legtöbbször fájdalmat okozó - ütközése közben keletkező koppanása, hátborzongató dongásként visszhangzott a különös akusztikájú üregben, újabb patkányhadat, denevércsoportot készítve menekülésre.

A beomlás alatt megállt, s kutatón, újból és újból szemrevételezte az üreget: Nem, oda nem juthat fel, azon át nem menekülhet ki - állapotította meg letörten.

Leült a nyirkos földre. Fázott. Macskaszzerű összekuporodva védte a legérzékenyebb testrészét: a mellét a kihűléstől.

Ki tehetta ezt vele: - ütött fejébe szeget a testi és lelki fájdalmával keveredett borzadály. - Bárki, biztosan szadomazohista, nem normális az illető: Brr! Visszamegy az ajtóig - határozta el. - Nekiesik, dörmöböl, kiabál, segítséget kér!

De merre van az ajtó?

Felállt. Egy bizonyos irányba indult. Addig botorkált, tapogatózkodott -, mert most már nagyon vigyázott, nehogy beleütközzön valamibe -, mígnem a falhoz ért.

Mennyire nyirkos, s mohás és mocskos! Borzadt össze. Takonyszerűn összekenődött kezét, iszonyodva törölte a nadrágjába.

Megfordult, és tovább ment. Mindaddig botorkált, kerülgette, lépdelt, mászott át a fákon, mígnem beleütközött a másik, talán a szemközi falba. Ámbár, ebben a sötétben, időt, teret veszítve, az is megtörténhetett, hogy egy kis kerülővel, ugyanahhoz a falhoz tért vissza.

Két nap leforgása alatt másodszer érzett halálos ijedtséget. Most, attól rettent meg, hogy vele is úgy bánnak el, mint azokkal, akikről még manapság is annyit regélnek a faluban: éhen, szomjan ítélték halálra.

Az átlagosnál sokkal erősebb fizikumú, idegrendszere tudatában - egészségesen, fiatalon -, sohasem féltette önmagát. Itt, ebben az óriási, sötét, nyirkos, dohos, hideg, hányingert keltő állatokkal: főleg patkányokkal, denevérekkel tele pincébe zárva, újból és újból önmagával foglalkozott, megint és megint a menekülés, a kitörés lehetőségeit kereste.

Egyelőre nem találta.

Összeborzongott. Háta lúdbőrözött, idegrendszere késélen táncolt. Világosan érezte: arcvonásainak legapróbb részlete is eltorzult a felháborodásától. Kapkodva szedte a levegőt, kétségbeesetten rángatózkodott: Brr, de cudar helyzetbe került! Cudar? Ez nem jó kifejezés rá, végveszélybe került az élete..

Riadtan, a végső kétségbeesése határán tengve, felugrott, és tovább kereste az ajtót, mint megmenekülésének egyetlen lehetőségét.

Ki tudja meddig, úgy érezte a végkimerülésig, hány óráig, esetleg egy napig járkált, erre-arra, összevissza vagdalózón, kapkodva, nyöszörögve, mint rabul ejtett oroszlán a vasketrecében, ámbár sokkal lassabban, elgyötörtebben, összetörtebben.

Körülötte az ide bezárt, s meghalt emberek lelkei halálmadarakként röpködtek, vijjogtak, csapongtak a feje körül, ő a saját bajának burkába csomagoltan, azok gyötrődését, haláltusáját is átélve: csontváz-zá soványodott, elrohadt testrészei egyenként koppantak, hullottak le a földre.

Micsoda büzt árasztottak!

Hogy nem így történt, arra újabb és újabb sérülései ébresztették rá. Nemcsak a földön heverő, eldőlt, különböző hosszúságú, vastagságú bányafákba, a boltozatot kitámogató rönkökbe, cölöpökbe, lecsüngő hasábfákba is - hiába vigyázott - bele-beleütközött, nekiment. Nemcsak a keze, a lába, az arca, főleg a homloka és a válla vérzett.

Pánikba esve rogyott a földre. Vérző homlokát, mit sem törődve sérüléseivel, két tenyerébe temette, s idegesen masszírozta. Mindene összevéreződött.

Zavaros gondolataiban összekuszálódott múltja, gyerekkora, ifjúsága..., messzire eltávolodott, az összeroppantan kuporgó, elnehezült énjétől. Kilátástalannak tűnő jelene, idegösszeroppanás-szerűn kétségbe ejtette. Jövője, a körülötte terjengő sötétségbe fulladt.

Minél jobban telt-múlt az idő, annál inkább elvesztette gondolatmenetének eredeti sodrását, fel-feltoluló emlékeit. Feje üresen kongott. Megszomorodott élete, borzalmával összekeződött, halálos elkeseredéssé változott.

Újra elaludt. Előbb - ki tudja mikor, mennyi ideje történt - a befűjt, s az arcát érő altatótól vagy mitől, most a kimerültsége taglózta le.

Borzongva ébredt fel, álommentes, beteges szunyókálásából. Fázott. Ennek ellenére előbbi, megbolydult idegrendszere kissé kigabalyodott, előbbi összevisszaságából, sőt, miután rájött: egyedül a boltozaton lévő, szellőzőnek szánt, vagy a víz mosta ki, mostani beomláláson át, mászva menekülhet ki ebből a szörnyűségeg üregből, ha

nem is vidult fel, az előbbi koromfeketéből rózsaszínűvé változott az életösztone.

Minél gyorsabban, mert egyre jobban kihűl a teste, és az éhség, főleg a szomjúság kínozza már.

Igen... igen, de hogyan - borult el újra az agya, amikor a legügyesebb hegymászó sem kecmereghetne fel, eszköz nélkül, ezen a magasan lévő és legalább húszméternyi hosszúságú, keskeny és meredek, kürtöszerű üregeken, vagy min, amit egyébként is, majdnem teljesen betömött az inda, a gyökér s más növény.

Addig gondolkozott, törte a fejét, mígnem rájött: gerendákat s más keres, hord össze. Egymásra rakosgatja, állványrendszert készít, amely felér a boltozaton lévő, mindegy, hogyan s mint keletkezett lyuk aljáig...

Tovább? Amint a helyzete diktálja majd! Valamennyi lehetőséget kihasznál, megragad.

Egyetlen pillanatig sem törte tovább a fejét, máris nekilátott, nem a legaprólékosabban kidolgozott terve megvalósításához.

Több órás, megfeszített, minden erejét igénybevevő munka után, rengeteg, különféle hosszúságú, vastagságú bányafát sikerült összehordania, egymásra raknia, mind feljebb és feljebb jutva a boltozatig.

Izzadt, letörölte. Összemocskolódt az arcáról, fekete lé folyt le, potyogott a földre s rá a ruhájára. Nadrágja, inge cafatokra szakadozva lógott, csüngött le róla. Dereka sajgott, a keze fájt, a nyakizmai kidagadtak, a lába megroggyant, a feje zúgott, a haja csapzottan lógott a szemébe. Félre-félresimogatta, amivel még jobban összemocskolta magát: az arcát s a haját. Tüdeje zihált, hangosan s óriásokat nyelt. Torkában megannyiszor egy-egy óriási gombócot érzett. A szája, a torka kiszáradt, egyre jobban kívánta a vizet...

Az egyre növekvő magasság miatt, mind nehezebben és nehezebben haladt feljebb.

Leült, kiszuszogta magát, majd megint nekilátott az állvány építésének. Eközben, teljesen véletlenül két, hosszabb póznára akadt, amely fáradságához mérten kissé felvillanyozta a fejében, a menekülés lehetőségének gyengén pislákoló, mindent bekormozó gyertyalángját.

Megújult erővel dolgozott, holott újra és újra kiújuló, s vérző sérülései, főleg a kezén, de másutt is, az egyre jobban ledörzsölődő bőre miatt, fokozódón fájt, olyannyira, hogy levetette az ingét, csikokra tépte, és egymás után, jó szorosan bepólyázta azokkal mind a két tenyerét, amiért így sokkal frissebben, fájdalommentesebben dolgozott tovább...

A póznákat, az összehordott és hézagosan, keresztül-kasul, egymásra rakott bányafák halmazán állva -, majdnem a mennyezetig ért - egymás mellé, a keskeny a kürtőszerű beomlás falának támasztotta. Nagyon megszenvedett, ez ment a legnehezebben eddig, ugyanis a sok lecsüngő, a cölöpök felállítását nehezítő, növények között kellett, egyre feljebb és feljebb tolnia, dugnia. Azzal az elgondolással tette, hogy az egyik felmászik, a végére áll, lábával, amennyire lehet a növényekbe kapaszkodva, lépcsőt váj a földbe. Egyik lábával arra, másikkal, a leomlástól tartva, óvatosságból továbbra is a cölöp tetejére nehezedik. Felhúzza a másik póznát, és ügyesen a lába helyére, a lent maradt cölöp végére állítja, és az indákba kapaszkodva, azok segítségével feljebb és feljebb mászik a póznán, egészen a bokrokig, ahol már azokba kapaszkodva, a vastagabb ágakra lépkedve, majd csak feljut a felszínre. Hacsak nem csúszik vissza! Mennyire szörnyű lenne, még csak rágondolnia is rossz, mert ilyen magasságból, egészen biztosan halálra zúzná magát.

Ki tudja hányadszor: újra és újra összeborzongott, ám egyetlen pillanatig sem riadva vissza, elindult.

Szerencséjére, minden az elgondolása szerint történt, csak a bepólyázott keze fájt egyre jobban mászása közben, már-már kibíráhatatlanul sajgott és égett, miközben, a második póznáról elrugaskodva bekapaszkodott az egyik legmélyebben lelógó bokor ágába.

- Jaj! - ordított fel, amikor a bokor gyökereinek egy része, a súlya alatt kiszakadt a földből, amely, a szabadesés törvényszerűségétől lefelé csúszva, magával sodorta a fellazult, köves talaj egy részét is, amelyek vészjóslón kopogva, visszhangozva hulltak le a mélybe, az általa készített állványra, azok rései között keringve, kopogva le a földre.

Újabb szerencséjére, a földbemaradt gyökerek megakadályozták, hogy az egész bokor kiszakadjon a földből. Néhány méternyi lefelé csúszott és bőven megtartva a súlyát megállt. Sőt, ha az előbbi néhány méternyi visszafelé csúszásától, halálra rémülten is, összeszoruló torokkal, remegő inakkal, felgyorsult szívveréssel, mindenre elszántan, sajtó kezével kapaszkodva, fájó, többszörösen lehorzsolódott, szétfeszített lába segítségével tovább mászhatott, menekülhetett, küszködhetett az életéért.

Elég messzire eltávolodott az aránylag biztonságot jelentő cölöptől, amikor fentről - lélegzete elállt, szíve megdermedt, nyakát, ösztönszerű védekezéssel behúzta - száraz agyagtörmelék, köves erdei föld zuhogott, több hullámban rá, s le a mélybe, hátborzongató visszhangot verve fel a pincében.

Valaki a sarkával kaparja rá, nyilván, hogy lezuhanjon - rémüldözött a sok izgalomtól, felfokozott idegtevékenységéből, az átélt tragédiából beleívdóttan -, mígnem rájött: a meglazult talajukból, a súly miatt ki-kiszakadozó bokrok, indák miatt hullottak rá a földdel keveredő kövek.

Ajka, mintha nem is az ő szájszéle lenne, kicserepesedett. Nyálkahártyái teljesen kiszáradtak. Egyre jobban és jobban elgyengült. Talán nem a fizikuma miatt történt, nagyon, de nagyon letaglózottnak érezte magát, a sérüléseiből adódón, fokozódó fájdalma okozta.

A jobb kezén lévő, vastag „pólyán” is átütött a vér. Maradék nadrágja a combjához és a lábszárához tapadt a vértől. Orra, a sok rázúduló portól bedugult, és szürcsügett. Köpött. Nyála vályogszerűn sűrű, fekete sárrá változott. Lélegzete, a hosszan tartó, nehézkes mászástól megnyúlt és összeszorult mellkasába rekedt. Alig kapott levegőt. A tüdeje hol krigogott, hol hörgött. Többször megállt, ilyenkor a lábát és a térdét, hegymászókhoz hasonlóan, az agyagos omladékhoz szorította, mély levegőt vett, kifújta, majd tovább kínlódott, mind feljebb s feljebb tornászta magát.

Végre, ki tudja meddig, szerinte óráig tartó, emberfeletti teljesítmény, bármikor bekövetkezhető tragédiákkal teli nehézségek után kiért a szabadba. Ereje teljesen elfogyott, izmai megmerevedtek, teljesen lebénultnak érezte magát, kapkodva, lihegve szedte a levegőt,

nézése elhomályosodott. Semmivel sem törődve, a körülötte lévő, magas, erdei csalánba vetette magát, amely, szinte elviselhetetlenül, menekülésre késztetően onnét csípte, a szétszakadozott ruházata miatt, majdnem teljesen védtelen, sebes testét.

Mindezek ellenére hosszú percekig pihent.

Körülötte a levegőben a megszokott erdei, friss levegő s szag keveréke helyett, kifejezetten égett bűz terjengett: Leszálló korom s milli-ónyi pernyehalmaz röpdösött pillszerűn.

- Mi lehet ez? - ült fel, megmenekülésének édeskés szendergése közepette. Nagyon marta a torkát ez a furcsa bűz, meg-megújuló köhögési roham kínozta.

Felugrott -, mennyire frissen, amin ő csodálkozott a legjobban -, és mintha mi sem történt volna vele ezelőtt, nem egy mély, nyirkos, sötét, hideg pincéből menekült volna ki, testi épségét, sőt az életét veszélyeztető körülmények között, a végletekig kimerítve tartalék energiáját, amelyet nem az izmai, az akaraterije táplált, mindent: fájdalmat, fáradtságot elviselőn, a kastély felé sietett.

Valami, nem is akármilyen leégett, vagy ég még most is? - állapította meg útközben, kétséget kizáróan, elképedve.

Mi? Csak nem a fatelep, mert a kastély épségben van!

Nem nézett körbe, mert mindezek ellenére, valójában semmi sem érdekelte most.

Sokkos állapotban, pánikszerűn támolygott be a kastélyba, ahol - semmin sem lepődött meg már -, két nyomozóba botlott: egy őrnagy és egy főhadnagy volt. Nemrégien érkeztek, sorban bekopogtak a szobákba, valakit kerestek.

Az igen sokat látott s tapasztalt nyomozó tisztek alaposan elképedtek az eléjük toppanó látványtól, amelyet Tamás nyújtott. Borzalmasan nézett ki. Összevissza tépett, mocskos nadrágfoszlányai véresen tapadtak a lába szárára. Csupasz felsőteste több helyen lehorzsolódott, vérrel keveredett portól bemocskolódt. Csak a szeme környéke - vastag, fekete keretű szemüveg alatt - maradt aránylag eredeti. A férfiasan markáns arcát a kosz és a vér mocskos keveréke a felismerhetetlenségig eltorzította. Kezén, piszkos és ugyancsak vérrel átitatódott, összegyűrődött kötés csúfoskodott.

Pókhálóval s száraz fűvel keveredett, sáros haja csapzottan a homlokára lógott.

- Mi történt magával? Egyáltalán... kicsoda maga, hogyan került ide? - kapták el a nyomozók az összeesés előtt álló, a végtelenségig kimerült férfit. - Jöjjön! - Bevezették a szobájába, az egyetlen olyan helyiségbe, amelyben a környező, üres szobákhoz képest laktak, ahol Tamás, úgy, amint volt, az ágyára rogyott. - Hívjál orvost! - szólt az őrnagy a főhadnagyra. - Nem... - Helyesbített azonnal az összetört, a csupa vérrel rátapadó, portól bemocskolódott férfit lesve. - Hívd ki a mentőket!

Tamás nemcsak a kezével, mindenével: a törzsével, az eltorzult arcának eltorzult mimikájával... tiltakozott, noha a szavai csak később értek meg, váltak összefüggő, érthető hangsorrá.

- Csupa felszíni sérülések. Lefürdök. Jód, néhány tapasz...

- Az egész teste merő seb és vér. Magát tetőtől talpig be kell pólyázni - zavarta meg az őrnagy, Tamás megállapítását kritizálva. Mi... történt magával? Neve, lakcíme?

- Moldovány Tamás vagyok...

- Moldoványné Ledniczky Réka férje?

- Helyezzék kényelembe magukat - nyögte Tamás zavarát, fájdalmát, fáradtságát leplezőn, beidegződött udvariasságától vezérelve.

- Köszönjük. Nem ülünk le.

- Vallomást..., nem, inkább elmesélem a velem megtörtént borzalmakat. Sokáig tart.

Azok csak hosszabb latolgatás után ültek le, közben iszonyodva, és legyűrhetetlen kíváncsisággal, enyhe lelkiismeret-furdalással lesték Tamást, amiért sem orvost, sem mentőt nem hívtak hozzá, az igen súlyosnak látszó sebesülthöz.

Moldovány Tamás nehézkesen felült. Eleinte kapkodva, lihegve, később egységesen zuhogó folyammá dagadt hanglejtéssel, részletesen elmesélt mindent. A telefonkagyló mai eltűnését sem felejtette ki.

- Megrázó - állt fel a végén az őrnagy, a társa követte.

- A feleségét kerestük előbb a kastélyban. Nincs. Mit tud róla?

- Tegnap... - habozott. - Nem tudom, milyen nap van. Szóval, mielőtt bezártak abba a borzalmas üregbe, az összes időmet Rékával,

mármint a feleségemmel töltöttem el. Azzal vált el tőlem, hogy felugrik Pestre a fodrászához és a kozmetikusához. - Továbbhabozott. - Tényleg, mennyi időt töltöttem a pincében?

Rövid, kölcsönös latolgatás után megállapították: egy teljes napot, éjjelt és egy fél napot volt valakinek a fogságában. Réka nem érkezett meg ezalatt, akit - közölték vele a nyomozók - tanúként akarnak kihallgatni. A fatelepet s a fűrészmalmost felgyújtották. Nyers Ferenc, Ferkó a tettes. Letartóztatták, ám nem sokra mennek vele, mivel örült. Fixa ideaként állandóan egy valamit emleget. Mit, nem közölték Tamással. A tűzoltók, munkájuk közben két, teljesen összeégett holttestre bukkantak, mégis sikerült azonosítaniuk. A nő: Rozsos Tamara, Virág, manóken és fotómodell, a férfi: dr. Gyöngyössi Simon orvos, Réka volt vőlegénye, akit ő, a szomszédok egybehangzó vallomása alapján, szakításuk után többször felkeresett. Legutóbb két hete járt nála...

Tehát nászutuk előtt, amikor már hónapok óta udvarolt neki - fanyalgott magában Tamás, az előbb átélt borzalmak és az ezt megelőző, gyönyörű éjjel összezagyválódott hatása alatt borzongva.

A főhadnagy nejlonzacskóba csomagolt két, vékony aranykarkötőt húzott elő a táskájából, és Tamás elé rakta.

Ő az első rápillantásra felismerte.

- A feleségemé. Őt volt, kettő elveszett. A maradék hármat a szobájában, a tükör előtti kis asztalka fiókjában tartja... De miért mutatják meg nekem ezeket? - kérdezte meg a feleségét védőn.

- Amint közöltük is már: tanúként akartuk kihallgatni a feleségét - tárta szét a két kezét az őrnagy -, de hát, ő nincs.

- Nézzék meg a szobáját! - Tamás egyáltalán nem tudta, miért ajánlotta ezt. Váratlanul, mintha eszébe jutott volna valami, a nyomozókra bökött a bekötözött, véres s mocskos kezével. - Hol találták meg ezeket az elvesztett karpereceket?

- Doktor Gyöngyössi lakásában.

- A menyasszonya volt - védte reflexszerűn.

- Szakításuk előtt, a szomszédok egyöntetű állítása szerint, hetekig nála lakott, ezért alapos tájékoztatást adhatna nekünk a férfi ismerőseiről, haragosairól, ivócimboráiról... Hanem, ön zuhanyozzon le, mi

orvost hozunk. Cudarul néz ki, s reszket, nem hagyhatjuk itt így. Megvizsgálja, lekezeli a sebeit, mi azalatt, engedelmével, mert nincs házkutatási parancsunk, szétnézünk a kastélyban.

A főhadnagy kiment, a százados bent maradt.

- A felesége - fordult a férfihez, indulásra készen, ártatlan képpel, kissé bambán - paranoiás?

- Ezt honnét veszi? - ámuldozott Tamás.

- Egy hete nyomozunk a két eltűnt, most már tudjuk, meggyilkolt és elégetett személyek ügyében. Mivel a felesége kocsiját, s őt magát..., elvégre a doktor vőlegénye volt, gyakran látták őket együtt, természetes, hogy az ő személyét is bevontuk a gyilkos, vagy a gyilkosok utáni nyomozásunkba. Eközben tudtuk meg, hogy hosszabb ideig kezelték a pszichiátrián, ahol még nyilvántartják, illetve átadták az ideggondozónak. - Kissé zavartan tárta szét a két kezét. - Bocsásson meg. Én, mint a férjét kérdeztem. Természetesnek véltem, hogy tudja. Egyébként minden harmadik ember paranoiás, amely betegség ma már teljesen gyógyítható.

- Mi köze ennek... - hebegett zagyván Tamás, majd elhallgatott.

- Beteg, eltűnt. Veszélyben forog az élete. Az ilyenek többszörösen veszélyeztetettek...

- Csak nem gyilkolták meg őt is? Elégették, esetleg a holttestét a szellempincébe rejtették, ahová engem is bezártak. - A távolba merengőn folytatta: - Ott feküdt, csak a koromsötét, a ledőlt, a földön heverő sok bányafa, a lelógó bordafák miatt nem láthattam meg, nem botolhattam bele. Mind a kettőnket el akarták tenni láb alól?

- Nagyon féltjük. No de, amint megbeszéltük: orvost hozunk önhez. Viszlát!

Köszönt, és a társa után sietett.

Miután kiment, Tamás azonnal felállt, és amint az őrnagy javasolta, előtte ő is ezt akarta tenni, a fürdőszobába távozott. Lecibálta magáról ruhájának cafatjait és lezuhanyozott. Mindene fájt, főleg, ahol a víz érte, előbbi, testi és idegrendszeri kimerültségétől alig állt a lábán, noha eddig - a leküzdhetetlen reszketését leszámítva - úgy viselkedett, mintha teljesen rendben lenne.

Sebei nemcsak fájtak, a víztől kimosódtak, és újra véreztek. Alig győzte felitatni a törölközőjével...

Nem csoda, hogy a megérkező orvos, a meztelen férfihez -, mert csak a háziköntösét terítette magára - azonnal mentőt akart hívni, hogy bevitesse a kórházba. Mivel nem egyezett bele, dohogva, mert hogy egy óráig is eltart, amint el is tartott, és hátha belső vérzése is van, bekenegette, kötözgette, ragasztgatta leukoplaszttal, a kezén, a lábán, az arcán, a nyakán s mindenén lévő sérüléseit. Végezetül tetanusz elleni injekciót adott neki, alaposan megvizsgálta, és az előbbi viselkedésétől eltérően elbeszélgetett az újra háziköntösébe bújt férfival...

A két visszatérő nyomozótiszt együttérzőn csóválta meg a fejét, lesett részvételtől Tamásra. Miután megérkeztek, az orvos már elment. Tamás az ágyán hevert, akkor felállt.

- Na hallja - jegyezte meg az őrnagy, tovább csóváltatva a fejét -, magát alaposan kidekorálta az öreg.

- Kórházba akart beutalni, természetesen mentővel, de nem egyeztem bele. Dohogott, de csak lekezelte a sebeimet, sőt a végén egészen összebarátkoztunk. Holnap újra meglátogat, és átkötöz.

- Te! - szólt közbe az őrnagy. - Szólni kellett volna neki, hogy tartsa a száját a faluban.

- Én megkértem rá. Ő az esküjére hivatkozott, majdnem kikérte magának.

- Akkor rendben van. - Tamáshoz fordult. - Nem kellene mégis befeküdni a kórházba? Arca falfehér, kékfoltos, dagadt, és csupa seb.

- Alszom egy nagyot, és teljesen rendbe jövök. Átkutatták a kastélyt?

- Csak szétnéztünk. Ezt a fényképet - felmutatta, Rékát ábrázolta - elvisszük. Nagy erővel nyomozunk, kutatunk a felesége után. Egy teljes nap eltelve az itteni technikákkal, mire megkaphatnánk a fényképét a központi nyilvántartónkból.

- Csak nem történt baja? - aggódott Tamás őszintén, mert nagyon szerette Rékát. Leragasztgattott, megduzzadt arcára, sokszerű félelem, mély barázdákat szántott. Fájt. Akaratlanul oda-odakapott, és feszengett. - Nyers Ferenc, az a félbolond előszeretettel kísérgette.

- Még ha csupán félbolond lenne! Kifejezetten örült. Folytassa!

- Nagyon kedvelte Rékát. Engem viszont utált. Féltette tőlem. - Néhány pillanatra elhallgatott. Azon törte a fejét, hogy elmondja-e: megsimogatta, vihogott és táncolt. Annyira undorítótnak vélte, hogy végül elhallgatta. - S ha megölte őt is? Mert, ugye örült.

Egyáltalán nem érezte, hogy miért így mondta: őt is? Az öreget gyanúsította a két gyilkossággal, vagy csak kicsúszott a száján? Ebben az állapotban s helyzetben, minden megtörténhetett.

- Senkit sem találtunk a pincében, ugyanis, miután végigjártuk a kastélyt, benéztünk mindenhová, utána, természetesen kinéztünk abba a borzalmas, régi bányavájtatba is, amelyet itt pincének neveznek, amint tettem én előbb. - Őszinte csodálattal somolygott Tamásra. - Viszont magát, kis híján majdnem kikészítették. Szörnyű lehetett. A legügyesebb hegymászonak is dicsőségére válna a maga teljesítménye. Az a halom fa, amelyet összehordott, a két korhadt pózna, amelyeken kimászott azon a kicsi, s mindennel benőtt, keskeny, kürtőszerű lyukon, vízmosáson. Egyébként mindent lefényképeztünk. A legkisebb ballépés, tévedés, vagy ha eltörik valamelyik pózna, az életébe került volna. Ha nem is hal meg, máig ott fetrengene a földön. A sérülése, étlen, szomjan..., még rágondolni is rossz! Jól gondolta és mondta el nekünk: az ajtót kívülről, tényleg beretesztették, mi nyitottuk ki. Azon sohasem jutott volna ki.

- Ha nem is tudtam, reméltem: nem halok éhen, amíg rám nem találnak. Fialat, erős fizikumú egyén vagyok...

- Nono!

- Talán tudat alatt véltem úgy: előbb-utóbb, még életemben rám találnak, ám nem bíztam magam teljesen a véletlenre. A lehetőségekhez mérten cselekedtem.

- Ám ha késnek, késünk, netán eltörik az a korhadt pózna, s megsérül a gerince? - erősködött az őrnagy, nem vitát provokálón, reálisan átgondolva, az ott látottak alapján a lehetőségeket, a véletlenül bekövetkező tragédiát. Meglehet Tamás teljesítésének kidomborítására, amit ő, - szerinte - lekicsinyelt.

- Viszont a környezet - folytatta Tamás, elérve végre az őrnagy szándékát, hátborzongatón hatott. Még egy nap, ha nem is halok

meg, ha nem is esznek meg a patkányok..., a denevérek nem csipkednek szét, a hideg és a nyirkosság miatt egy életre szóló nyavalyát szerzek. Meg, hátha megölnek közben? Elvégre, miután rám zárták az ajtót, elaltattak, az életemre törtek. Ezért félttem Rékát is, mert ezek a gyilkosok..., valakik, ha engem el akartak tenni láb alól, ő sincs biztonságban, útjában áll nekik.

- Ne ragozzuk! Tovább nyomozunk. Van valakije? Mert ebben az állapotban nem hagyhatjuk itt!

- Rózsi néni, a bejárónőnk.

- Ismerjük, beszéltünk vele.

- Ha esetleg még nincs itt, hamarosan megérkezik. Hagyjanak itt nyugodtan, keressék meg Rékát!

A két tiszt azzal köszönt el, hogy hamarosan újra felkeresik. Addig, s ki tudja meddig, nagy erőkel nyomoznak a környéken, ehhez pedig, órá is szükségük lesz még.

Tamás ezeket az utóbbi szavakat alig hallotta, noha, többször és újból meg akarta kérni őket, hogy addig ne nyugodjanak meg, amíg meg nem találják Rékát, mert, szerinte egészen biztosan veszélyben forog az élete! Az előbbi tisztálkodás, az orvos kezelése után, aki távozása előtt, erővel beadott neki néhány köbcenti nyugtatót, az a viszonylagos nyugalom, amely körülvette -, noha Réka sorsa továbbra is izgatta -, a pincében átélt borzalmak, a kimerültsége... visszatartatlanul elálmósította. Mindene elernyed, előbbi zaklatott lélegzése, az átlagosnál szaporább szívverése lelassult.

Alig csukódott be az ajtó a nyomozók után, az álom tarka lepkéje könnyed lebegéssel a szemére telepedett. Réka paranoiás. Ki tudja, mibe keveredett, mert egészen biztosan belekeveredett valamibe, elvégre a megölt orvos valamikori vőlegénye volt. Könnyen megölhetik utána őt is, mivel Réka jelenlegi sorsa, biztos összefügg az orvossal. Alszik egy keveset, mert aludnia kell, aztán ő is a keresésére indul.

Ezekkel a vészjósló gondolatokkal aludt el.

7.

Erősen pirkadt.

Moldovány Tamás ajtónyikorgásra ébredt fel. Azzal majdnem egy időben kulcszörgést észlelt.

Hányszor szóló Rózsi néninek, hogy olajoztassa be - zsörtölődött magában az ébrenlét és az álom határán lebegőn.

Felült. Fájdalmasan sajnó, bekötött kezével a szeméhez kapott, hogy megdörzsölje, ám azonnal lemondott róla, mert nemcsak mindene, a szeme környéke is fájt, s erős izomláz is kínozza.

Álmosan pislogott az ajtóra.

Valaki benyúlt, és kivette a kulcsot a zárból - állapította meg, amittől azonnal elinalt az előbbi álomossága. Összetörtségéhez, erős izomlázához mérten, aránylag fürgén felugrott, és az ajtóhoz sietett.

Ki akarta nyitni, de az nem engedett. Idegesen rángatta a kilincset, végül a kulcslyukba lesett: Igen, igen, valaki benyúlt, kivette a kulcsot, és kívülről rázárta az ajtót, a kulcsot pedig zsebre vágta.

- Ki az? Miért zárta be? - kiabálta ki a kilincset rázva.

- Réka vagyok - hallotta az ajtóhoz simuló felesége, sebesült márdárhoz hasonlító hangját.

- Miért zártad rám az ajtót? S te miért ácsorogsz ott? Gyere be hozzám!

- Nem mehetek.

- Miért? Történt veled valami? - ijedezett Tamás nagyon rosszat sejtve.

- Cudarul nézek ki. Nem akarom, hogy ennyire egzaltáltan láss!

- Réka, tudom, hogy te beteg vagy. Én így is elfogadtalak, mert szeretlek. Hiszem, hogy meggyógyulsz mellettem, s boldogok leszünk.

- Tamás! - nyögte közbe az. - Hagyd ezeket az üres allűröket! Legalább most legyél hozzám őszinte, amikor... - A férfi teljesen világosan hallotta, milyen nagyokat nyelt, sóhajtott egyszerre. - Ez a betegség gyógyíthatatlan. Átmenetileg tünetmentesen élhetek, igaz, de végleg sohasem gyógyulhatok meg.

Tamás felváltva rázogatta a vállát, a fejét, ráncolgatta homlokán a bőrt.

- Nem értelek. Miért zártál be? Nyisd ki az ajtót, légy szíves!

- Elmondok valamit. Legszívesebben a nyakadba kapaszkodnék ez alatt, és beletelepednék az öledbe, de nem tehetem. Ne láss, mialatt beszéllek!

Tamás megrettent. Paranoiás, tehát elmebeteg. A legkisebb meg-rázkódtatás is veszélybe sodorhatja az életét, az egyéniségét. Mi történhetett szegénnyel? Csak nem áll valaki mögötte? Kényszeríti...?

Az ablakhoz rohant. Vastag vasrács védte. Előtte is tudta, de biza-kodott: hátha kiférne az egyik résen?

Lehetetlenség - tapasztalta ott, rövid szemlélődése után, keserűen.

Visszasietett az ajtóhoz, és mit sem törődve egynapos sebeivel, fel-felsajgó fájdalmával, megpuffedt tenyerével, megrázta.

- Itt vagy még, merthogy hallgatsz? Egyedül vagy? Ha veszélybe került az életed, ne válaszolj! - Közelebb szorította a száját az ajtóhoz. - Adj jelt! - Súgta. - Rúgd meg az ajtót..., vagy találj ki valamit!

- Tamás! Én öltem meg a lányt: Tamarát, és a volt vőlegényemet: Simont.

- Tudod te egyáltalán, hogy miket beszélsz?

Újra az ajtónak esett. Feszegette, a vastag rézkilincset verte.

- Ne erőlködj! - figyelmeztette Réka. - Vastag, keményfa ajtó. Te sem bírsz vele, holott nagyon erős férfi vagy! Maradj veszteg, és hallgass meg!

- Egyedül vagy? Tényleg nem áll mögötted valaki? Nem kényszerít-tenek?

- Teljesen egyedül vagyok.

- Folytasd! - törődött bele, ha nehezen is a férje.

- Miután a vőlegényem, Simon elhagyott, több nővel is járt. Végül, ebbe a szép cafkába esett bele. Manöken volt és fotómodell. Szép..., ja ezt már mondtam. Karcsú, de nagy kurva. Mialatt vele járt is, fű-vel-fával megcsalta, mire fel Simon ivásra adta a fejét. Egyik orvosi műhibát a másik után követte el. Egyszer részegen szedték fel az ut-cáról, ő mégis bement az intézetbe, amiért szépen s véglegesen kites-sékelték a kórházból. Valaki..., nem tagadom: az anyja és a testvérei

a segítségemet kérték. Hátha én a lelkére beszélhetnék, hatok rá még, miegymás! Megsajnáltam. Nem Simont, az anyját és az igen rendes, hozzám mindig jó testvérét, ugyanis a volt vőlegényemet már egyáltalán nem szerettem. Az emlékek..., az anyja, s a testvére, akik végig családtagként kezeltek. Érted, Tamás?

Elhallgatott.

- Folytasd! - sürgette meg a férje valamivel később. Hiába törte a fejét, egyszerűen nem értette Rékát. - De nem lenne jobb, ha bejön-nél?

- Tamarát, vagy ahogy Simon nevezte: Virágot - mondta tovább az, mit sem adva Tamás hívására - az utcán szedtem fel. Egyik bemutatóra sietett. Beszélgettünk, végül szelíden felelősségre vontam. Tényleg így történt. Nem durváskodtam, egyszerűen kértem, mert, amint mondtam is neki: ennyivel, bármi is történt közöttünk, bármennyire is szétváltak az útjaink, elhidegültek az érzelmeink..., tartozom neki. Mire ő, teljesen kulturálatlanul ordítani kezdett, teljesen váratlanul, minden átmenet nélkül nekem esett. A hajamat tépte, karmolt, ütött, szabályos fúriává változott. Védekezésésként, mit tehettem más, hogy meg ne tépjen, s elkerüljem a botrányt, szembe spricceltem. Angliából hoztam a sprayt, állandóan magammal hordom a táskámban. Belelegezte-e, tüdőre szippantotta-e, nem tudom. Fuldokolni kezdett. Nagyon megriadtam, mert nem akartam megölni, rettegetem, hogy megfullad, mint meg is halt útközben. Simont részegen találtam ott-hon. Kicibáltam az autómhoz: halott, mondta. Azt hitte megfojtottam. Nekem esett. Én a kocsimból kiugorva visszamenekültem a lakásába. Ő utánam rohant. Hajamat a kezére csavarta és vert. Nem tehettem róla, teljesen elborult az agyam. Fáj, és rettenetesen megalázottnak éreztem magam, s ugye az előbbi eset is! Az asztalán márványtalpú fényképtartót pillantottam meg. Felkaptam és fejbe sújtottam vele. Tamara fényképe volt, két üveg között. Disszonáns, nem? - Néhány pillanatra szomorú múltját idézőn elhallgatott. Néhányat nyelt, és folytatta: - Nem akartam megölni. Pánikba estem, kihagyott az agyam. A paranoia az oka...

Tamás, mialatt hallgatta, állandóan az a bizonyos spray járt az eszében, amelyet a pince ajtajának kulcslyukán befűjtak, amitől ő elkábult, csak sokára tért magához.

Réka megint elhallgatott. Ő is csak hosszabb idő után szólalhatott meg az állandóan gyötrő rémképeitől.

- Ki hozta ki a pincébe a holttesteket? - nyögte ki végre, az előbb hallottaktól sújtva, szavait szédülten széthúzva.

- Ferkó. Nem egyszerre. Külön-külön - vágott közbe Réka.

- Engem is ő zárt be, abba a förtelmes pincébe?

- Bezárt? Nem tudtam róla, Tamás..., én tényleg nem tudtam róla. Most hallom először. Biztosan féltékenységből tette. Mert, hiába öreg, erősen infantilis, amit te is tudsz pszichopata, belém szeretett. Nem tehet róla, örült. Én, nem szép dolog, kihasználtam. Mindent megtett, amire kértem, sőt, túlbuzogva mást is, amit nem kellett volna.

- S a telefon? - csordult ki akaratlanul a férfi szájából.

- Az az én hibám. Nem akartam, hogy felhívd a rendőrséget. A telepvi villanyszerelővel javíttattam meg, természetesen titokban.

- Réka, te... te - hebegett Tamás, a szörnyű lelki nyomása alatt.. Torkát a düh és az elkeseredés furcsa egyvelege szorongatta. - Az első napon, itt a kastélyban, azt ígérted, hogy nem hazudsz nekem többé, mégis miket titkoltál el előlem!

- Bocsáss meg! Tudod, mi a legszörnyűbb? Nemcsak az, hogy újra és újra hazudtam neked, hanem az, hogy közben nagyon, de nagyon megszerettelek. Óh, mennyire boldognak éreztem magamat melletted - hörgött Réka felszabaduló, mély basszusa. Hangsúlyáról ítélve, rettenetes állapotban lehetett. - Gyereket nem szülhetek neked. Egészségi állapotom folyvást romlik, és a történeteket sem lehet kiradírozni, holott én Shakespeare III. Richárdjával ellentétben, nem úgy döntöttem, hogy készakarva leszek gazember. Nem akartam ölni. Jó szándékkal beszélgettem el Tamarával. Védekezésül spricceltem le. Meg akartam menteni az életét, amikor Simonhoz vittem, ahol akaratomon kívül, szándékommal teljesen ellentétben, teljesen elszabadult a pokol. Ha nem támadnak rám... Szóval sajnálom őket, s magamat

mert minden lehetett volna belőlem: feltaláló, miniszter, hős, angyal, tündér, jó feleség, anya... Lásd, lassan-lassanként mivé lettem!

Váratlanul felnevetett. Tamásnak még a háta is lúdbőrözött, attól a szörnyű hangtól, amely a felesége szájában bugyborékol.

- Ha Hindenburg - ki tudja honnét, miről jutott eszébe - átadta hatalmát Hitlernek, én miért ne cimborálhatnék az ördöggel. Elvégre paranoiás vagyok. Infaustus, invariábilis... Gyógyíthatatlan. Ki tudja megállapítani, hogy az ilyen beteg agyak sötét szurdokaiból, mikor és miért törnek elő, keringenek, visszafojthatatlanul, sötét tettekre serkentő, állandóan a megbolydult agykérgük alatti szunnyadó indulatok.

Tamás a közöttük lévő ajtó ellenére is, világosan látni vélte a felesége kicserepesedett ajkát.

- Te..., tényleg beteg vagy, de nem törődöm vele. Egyébként is semmit sem vettem észre rajtad, hacsak nem a gyakori és gyors hangulatváltásaidat. Szeretlek - nyögte ködösen derengő ösztöneire hagyatkozva. - Felmentenek. A holttesteket nem te vitted le a pincébe.

- De én mondtam Ferkónak. Együtt húztuk ki őket, külön-külön az autóból.

- Remélem, nem te...

- Az én kérésemre vitte ki őket a fatelepre - vágott közbe Réka elvagy nem érte el a gondolatát, mert azt is mondhatta volna, hogy nem ő parancsolta meg neki, hogy zárja rá a pince ajtaját -, s gyűjtötte fel a telepet.

- Akkor sem ítélnék el!

- Zárt intézetbe, a bolondok közé dugnak. Nem, Tamás, azt nem! Én büntetem meg magam, mert, aki bűnt követ el, az Dosztojevszkij ismert figurájához hasonlóan, bűnhődjék is, viszont - célzott régebbi ígéretére: - az utolsó leheletemig téged szeretlek, mert nagyon megszerettelek, Tamás!

- Engedj ki, légy szíves. Aprólékosan megbeszélünk mindent!

- Nem tehetem meg, szívem! Ne láss ilyen feldúltan, kificamodottan. Maradjak meg úgy az emlékezetemben, amint elváltunk. Egyébként sem érnék rá beszélgetni, mert percről percre összebb szorul körülöttem a hurok.

- Miért gyújtattad fel a fatelepet? - csusszant közbe visszatarthatatlanul Tamás kérdése, talán, hogy elterelje a felesége figyelmét, időt nyerjen, mert végtelenül bízott a kimenekülésében, hogy visszatart-hassa Rékát meggondolatlan tettéről, amely a szavaiból félreérthetetlenül kicsendült.

- Nyomozók jelentek meg a környéken, s te is felfedezted a két tetemet. Pánikba estem, hogy elveszítelek. Átvitettem a két hullát a fatelepre, de előbb-utóbb ott is felfedezték volna őket... Viszont, ha szénné égnek, ki találja meg őket? - gondoltam -, s egyben segíték a munkanélküli falusiaknak, s megtarthatlak téged is... Veszítettem.

- Még semmi sincs veszve.

- Mindent, mindenkit, téged is elveszítettelek, akit a világon mindenkinél jobban szeretek.

Tamás az ajtónak esett. Többször nekiszaladt, a vállával feszengte. Keze-lába újra vérzett. Miután nem sikerült kitörnie, a lábával akarta kitörni az ajtó díszes betéteit, de az sem sikerült. Elkeseredetten rázta a kilincset, eközben megállás nélkül kiáltozott, könyörgött, hogy engedje ki, ne csináljon ostobaságot. Szereti. Vele akar élni, megöregedni...

- Ne haragudj - hallotta Rékát, miután erősen letörten, véglegesen megállapította, hogy ezen a régi, vastag keményfa ajtón, nincs ember, aki szabadkézzel-lábbal kitörne, és fújtatva újra az ajtóhoz lapult. - Egyetlen pillanatig sem ámítottalak a minap: igazán belég szerettem. Egyedül téged szeretlek, viszont engem már ez sem nyugtat meg. Nem vagyok, s nem is leszek többé nő, amiért nem élhetek veled. Mindennek egyedül én vagyok az oka. Egyszer s mindörökre megbüntettem miattuk magamat.

- Réka, ne! Kérlek, nyisd ki az ajtót, és beszéljünk meg mindent nyugodtan! Meglásd, ha nem is könnyen...

Elhallgatott, mert a folyosóról, szívét összeszorítón dobhártyáját remegtetőn, szinte másvilágian, Réka lépteinek távolodó koppanásai hallatszottak. Tehát itt hagyta. Ezzel egy időben kintről autóját csapódást hallott. Ablaka a parkra nyílt, ezért azon hiába kiabált volna ki, nem hallják meg. Újra az ajtónak esett. A kilincset rázta, rugdalta a vastag faajtót, hol ezzel, hol azzal a vállával nekiesve dőlögette, fe-

szengette. Régebbi sebei tovább szakadtak, véreztek. Torkaszakadtából ordított. Segítséget kért a kiszabadítására.

A tegnapi nyomozótisztek érkeztek vissza. Kiabálását hallva, az ajtóhoz rohantak, és a földre dobott kulccsal -, mikor dobta le a kőre, Tamás nem hallotta - kinyitották.

Tamás meg sem szólalhatott, mert Réka szobája felől lövés dörrent.

A két nyomozótiszt azonnal futásnak eredt. Tamás a falba fogódzkodva, idegileg halálosan kimerülten botorkált utánuk, holott ő is futni akart, ám nem bírta.

Már a kérdéses szoba előtt járt, amikor a főhadnagy útját állta.

- Borzalmas látvány! Ne nézze meg!

1992 májusa